

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS – NOIEMBRIE 2001

Curierul Adventist

**7 Misiunea bisericii
într-o lume
muribundă**

**10 Secularismul: atunci
și acum**

**14 Evanghelizarea în
orașele mari**

**17 Când Dumnezeu te
cheamă**

**18 Pastorul – factor de
dezvoltare a bisericii**

**20 O experiență de
neuitat**

**23 Lucrarea misionară
medicală te așteaptă
și pe tine**

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Foray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Valeriu Petrescu

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacția la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată în Prolograf Vădu
și Sorinilor. Adresa: str. Valeriu
Brăncuș 23 nr. de tel. 323 00 40

ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 11

Răspândirea luminii – Comunicarea Evangheliei se face între vecini

Dumnezeu nu poate manifesta cunoașterea voinței Sale și minunile harului Său în mijlocul lumii necredincioase, dacă nu are martori răspândiți pretutindeni pe pământ. Acesta este planul lui Dumnezeu, ca bărbați și femei care sunt părtași ai acestei mari mântuiri prin Isus Hristos să fie misionarii Săi, corpuri de lumină în lumea întregă, să fie ca semne pentru oameni – epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii, credința și faptele lor dând mărturie despre venirea foarte apropiată a Mântuitorului și despre faptul că ei nu au primit în zadar harul lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să fie avertizați să se pregătească pentru judecata care vine. Acelora care au ascultat doar basme, Dumnezeu le va da o ocazie să asculte cuvântul sigur al profeției, la care ei fac bine să ia aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos. Dumnezeu va prezenta cuvântul sigur al adevărului, pentru ca toți cei care vor să ia aminte să-l înțeleagă, să poată pune în contrast adevărul cu invențiile care le-au fost prezentate de oameni care pretind că înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu și spun că sunt pregătiți să-i învețe pe cei aflați în întuneric.

Fiecare urmaș al lui Isus are de făcut lucrarea sa ca misionar al lui Hristos, în familia sa, între vecinii săi și în localitatea în care trăiește. Dacă urmașii lui Isus sunt consacrați lui Dumnezeu, ei sunt canale de lumină. Dumnezeu face din ei instrumente ale neprihănirii, ca să transmită altora lumina adevărului, bogățiile harului Său. Necredincioșii pot părea indiferenți și nepăsători; dar Dumnezeu le impresionează și le convinge inima că există o realitate în adevăr. Dar când oamenii părăsesc câmpul de lucru, renunță la luptă și lasă cauza lui Dumnezeu să stagneze înaintea lui Dumnezeu să spună „Lăsați-i în pace”, ei doar vor fi o povară pentru orice biserică în care se pot muta. Cei pe care i-au părăsit, care au fost convinși, adeseori și-au liniștit conștiința, gândind că, în definitiv, s-au îngrijorat în mod inutil; ei ajung să creadă că nu există nici o realitate în mărturisirea pe care o fac adventiștii de ziua a șaptea.

Satana triumfă când vede via sădită de Dumnezeu fie smulsă din rădăcini, fie lăsată să lăncezească. Nu este scopul lui Dumnezeu ca poporul Lui să se îngâmădească într-un loc și să-și concentreze influența într-o anumită localitate.

Dumnezeu intenționează ca urmașii Lui să fie lumina lumii, sarea pământului. Planul de a se aduna în număr mare, de a forma o biserică mare, le-a restrâns influența, le-a micșorat sfera în care pot să fie de folos și le pune în mod literal lumina sub obroc. Planul lui Dumnezeu este ca adevărul să ajungă să fie cunoscut de toți, ca nimeni să nu rămână în necunoștință cu privire la principiile lui și astfel să rămână în întuneric; și ca fiecare să fie pus la încercare prin acest adevăr și să se hotărăscă pentru sau împotriva lui, ca toți să fie avertizați și să rămână fără scuză. Planul de a emigra sau de a se muta din diferite localități, în care există doar puțină putere sau influență, și de a concentra influența multora într-o singură localitate înseamnă îndepărtarea luminii din locuri în care Dumnezeu vrea ca ea să lumineze.

Urmașii lui Isus Hristos, răspândiți pretutindeni în lume, nu au o înțelegere înaltă a responsabilității lor și a obligației care le revine să lase lumina lor să lumineze către alții. Dacă există doar unul sau doi într-un loc, ei pot, deși sunt puțini la număr, să se poarte în așa fel înaintea lumii, încât să aibă o influență care îi va impresiona pe cei necredincioși cu sinceritatea credinței lor. Urmașii lui Isus nu împlinesc intenția și voința lui Dumnezeu, dacă sunt mulțumiți să rămână în ignoranță cu privire la Cuvântul Său. Toți trebuie să devină cercetători ai Bibliei. Hristos le-a poruncit urmașilor Săi: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39). Petru ne îndeamnă: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3,15).

Ellen White, Advent Review and Sabbath Herald, 16 februarie 1886

Cum au fost produse scrierile sacre

Aron Moldovan

În anul 1906, un medic adventist din SUA, dr. David Paulson, într-o scrisoare adresată lui Ellen White, își exprima convingerea fermă că „fiecare cuvânt pe care l-ați rostit vreodată, în public sau în particular, fiecare scrisoare pe care ați scris-o în orice împrejurare au fost la fel de inspirate cum au fost Cele Zece Porunci”. În răspunsul său, Ellen White combate poziția acestui sincer și devotat credincios, atrăgându-i atenția că ea niciodată n-a exprimat o asemenea idee, nici pionierii bisericii n-au susținut așa ceva. În continuare, Ellen White scrie, citând din introducerea ei la cartea *Tragedia veacurilor*:

„Biblia arată către Dumnezeu ca autor al ei; cu toate acestea, ea a fost scrisă de mâini omenești și, în variantele stiluri ale diferitelor ei cărți, ea prezintă caracteristicile numeroșilor ei scriitori. Adevărurile descoperite sunt toate „insuflate de Dumnezeu” (2 Tim. 3,16); cu toate acestea, sunt exprimate în cuvinte omenești. Cel Infinit, prin Duhul Sfânt, a revărsat lumina care să lumineze mintea și inima slujitorilor Săi. El le-a dat vise, vedenii, simboluri și înfățișări. Iar aceia cărora adevărul le-a fost astfel revelat au îmbrăcat gândul în limbaj omenesc” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1981, pag. 5, 6).

Așadar, Dumnezeu nu le-a dictat profetilor, decât în cazuri foarte rare, cuvintele prin care să transmită mesajul, ci le-a transmis idei, imagini, scene istorice și descoperiri privitoare la viitor, iar aceștia le-au comunicat prin cuvintele lor proprii și la nivelul de cultură pe care îl aveau.

„Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu, exprimate în limbajul oamenilor, ne prezintă o unire a divinului cu omeneșul. O astfel de unire a existat și în natura lui Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. 'Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi' (Ioan 1,14). Acest lucru este adevărat cu privire la Biblie, tot așa cum a fost adevărat și cu Hristos” (*ibid.*, pag. 6).

Dumnezeu a transmis mesajul Său profetilor (aceasta este revelația) și tot El, prin Duhul Sfânt, i-a înzestrat

pe aleșii Săi (pe profeti) cu capacitatea de a-l transmite oamenilor fără a-l denatura. Revelația este infailibilă, deoarece este doar lucrarea lui Dumnezeu. Inspirația, după cum am văzut, este o unire între divin și uman.

„Scriitorii Bibliei au fost scribii lui Dumnezeu, nu pana Sa de scris. Priviți la diferiți scriitori. Nu cuvintele Bibliei sunt inspirate, ci oamenii au fost inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor omului sau asupra expresiilor lui, ci asupra omului însuși, care, sub influența Duhului Sfânt, este inspirat cu gânduri. Însă cuvintele primesc amprenta minții omului. Gândul divin este transmis. Gândul și voința divină se combină cu gândul și voința omenească; în acest fel, ceea ce rostește omul este Cuvântul lui Dumnezeu” (Ellen White, *Manuscris 24*, 1886; *Selected Messages*, cartea 1, pag. 21).

Concepția expusă mai sus, recunoscută de Ellen White ca fiind cea corectă, este numită *inspirație dinamică* – inspirația gândirii sau inspira-

ția plenară. Numai această concepție poate să explice modul în care a fost întocmită Biblia, așa încât ea are un conținut divin și o formă de expresie omenească. Spre deosebire de aceasta, *inspirația verbală* – mecanică – este concepția despre inspirație potrivit căreia profetului i-a fost dictat mesajul cuvânt cu cuvânt, asemenea unui dactilograf sau stenograf.

Concepția inspirației dinamice nu pretinde ca o întâmplare să fie înfățișată exact în aceleași cuvinte sau expresii de către diferiți autori, nici ca aceștia să accentueze în mod egal diferitele aspecte. Mărturia fiecărui martor poartă amprenta personalității acestuia și poate fi adevărată, chiar dacă ea diferă de ale celorlalți sub anumite aspecte. Se cere doar armonie și onestitate în relatarea fiecăruia, pentru ca mărturiile să poată să fie acceptate. Într-o asemenea concepție despre inspirație, nu se exclude eventualitatea unor erori determinate de limitele și slăbiciunile umane, erori care nu afectează în nici un fel învățăturile de bază ale Sfințelor Scripturi sau mântuirea vreunui suflet sincer și doritor de a face voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu le-a dictat profetilor, decât în cazuri foarte rare, cuvintele prin care să transmită mesajul, ci le-a transmis idei, imagini, scene istorice și descoperiri privitoare la viitor.

CUPRINS

- 3, 6 Editoriale
- 5 *Evanghelia celor uitați*
- 7 *Misiunea bisericii într-o lume muribundă*
- 10 *Secularismul: atunci și acum*
- 14 *Evanghelizarea în orașele mari*
- 17 *Când Dumnezeu te cheamă*
- 18 *Pastorul – factor de dezvoltare a bisericii*
- 20 *O experiență de neuitat*
- 22 *Drepturi ale Împărăției – opinie*
- 23 *Lucrarea misionară medicală te așteaptă și pe tine*
- 25 *Ferice de cei...*
- 26 *Colțul copiilor*
- 27 *Muzica ușoară și închinarea*
- 28 *Semnificația profeției împlinite*
- 31 *Știri*

Nici la dreapta, nici la stânga

Articolul „Nici la dreapta, nici la stânga”, din august/septembrie 2001, pune în lumină o atitudine caracterizată prin idei și păreri exagerate unilaterale, care nu țin seama de realitate, generatoare de frământări și mișcări disidente în Biserica Adventistă.

Mesajul face apel la maturizarea, la cultivarea modestiei și a respectului față de ceilalți, la comunicare și la iubire. Cât de minunat! Ce facem însă cu „eul”, care împiedică procesul atât de complicat pentru unii membri, de punere laolaltă a adevărilor-pereche, în vederea unei definiri corecte? Este atât de greu să vedem greșelile din propria gândire!...

Deși recunoaște complexitatea adevărului și incapacitatea umană de a-l cuprinde în întregime, Ellen White îmbină elementele aflate în tensiune, integrându-le cu măiestrie profetică într-un sistem armonios. Îndemnul este să punem laolaltă jumătățile de adevăr, ferindu-ne să subliniem prea mult latura convenabilă, și aceasta prin rugăciune și printr-o permanentă și atentă studiere a Cuvântului lui Dumnezeu. Doar așa vom reuși să nu ne abatem „nici la dreapta, nici la stânga”, găsind cu ușurință cărea spre Cruce. Acesta este elementul esențial în rezolvarea problemei care unește adevărul cu dreptatea și îmi luminează mintea și calea spre cer.

Să privim la curcubeul format din unirea razelor solare cu bura de ploaie. Ellen White face o trimitere la curcubeul care înconjoară tronul, reprezentând combinația dintre puterea harului și cea a dreptății. „Nu trebuie menținută numai dreptatea singură (exclusivă), căci aceasta ar eclipsa slava curcubeului făgăduinței de deasupra tronului și oamenii n-ar mai putea vedea atunci decât penalitatea legii.” Iată un alt exemplu de adevăr-pereche.

Lăudat să fie Dumnezeu pentru că ne oferă o mulțime de mijloace prin care avem posibilitatea să valorificăm lumina, sporindu-ne capacitatea de înțelegere și de reflectare a adevărilor Sfințelilor Scripturi.

Să nu ne facem griji! Cărarea duce la cruce, iar crucea la mântuire, nu „la dreapta, nici la stânga”, ci înainte, spre ceruri!...

„Dacă vrei ceva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Mat. 16,24).

Mariana Stan, Lehliu Gară, Călărași

Conduși de un vis

Am savurat conținutul *Curierului* pe lunile august-septembrie 2001. Vă felicit pentru alegerea subiectelor și pentru alcătuirea revistei. Eu sunt atras mult de istorie. Pe la 2 noaptea citeam articolul „Conduși de un vis” și „Pionieri la Rochester”. Am re-trăit pe meleagurile vizitate în 1990, când, în luna iulie, după ce am participat la sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis, am vizitat New York, Battle Creek, Elmshaven și alte obiective turistice din America (Niagara, Casa Albă, Colorado, Loma Linda etc.). La Elmshaven, în apropiere de casa-muzeu în care Ellen White a locuit în ultimii 15 ani de viață, se află un sanatoriu adventist. Casa-muzeu are ferestre orientate spre sanatoriu. Mi s-a spus că, în perioada în care sora White locuia acolo, în multe nopți se vedea de la sanatoriu o lumină deosebită în geamul de la locuința servei Domnului. Explicația: ea era vizitată adeseori în timpul nopții de un înger, care îi dădea instrucțiuni.

O profeție a sorei White se împlineste în zilele noastre: „Înainte ca presa să imprime prima pagină... Ellen White văzuse adevărurile advente ajungând până în părțile îndepărtate ale globului” (*Curierul Adventist* aug./sept. 2001, pag. 38). *Curierul Adventist* se citește nu numai în România, ci și în Germania, Franța, Spania, Italia, Israel, SUA etc. Înțelegeți dv. ce faceți muncind zi și noapte, la fel ca tinerii cu „vârsta medie de 23 de ani”? Dumnezeu să vă dea voioșia de a continua munca pionierilor și de a face ca lumina să strălucească până la marginile pământului. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

J. Maurer Vulvară, pastor pensionar, Stuttgart, Germania

Evanghelia celor uitați

Adrian Bocăneanu

Viteza cu care se desfășoară evenimentele de importanță planetară este uimitoare. Știrile vin în avalanșă, fiecare oră aduce ceva nou. În cuvintele înțeleptului, „toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind” (Ecl. 1,8). În schimb, înțelegerea semnificației acestor evenimente și chiar a cauzelor adevărate constituie o sarcină din ce în ce mai dificilă. Adesea sunt întrebate și mă văd silit să spun: Suntem prea aproape de scena în continuă schimbare a lumii. Avem nevoie de puțină distanță. De fapt, nu este exclus ca să rămânem din ce în ce mai în urmă cu explicarea situației planetei noastre. Așa încât doar liniștirea adusă de revenirea Domnului și începerea mileniului să ne dea răgazul necesar pentru o interpretare corectă.

La întrebarea privitoare la semnificația mișcărilor care se produc chiar acum, dr. Samuele Bacchiocchi răspunde cu o analogie interesantă din domeniul circulației: acestea constituie indicatorul care arată pe ce șosea rulăm, mai degrabă decât pietrele kilometrice, care ne arată cât de aproape suntem de destinație. Îmi place această analogie. Ceea ce se întâmplă corespunde direcțiilor indicate în profeții, deci suntem pe șoseaua care conduce spre finalul existenței păcatului și instaurarea Împărăției Domnului Hristos.

Profețiile din Daniel și din Apocalipsa arată amploarea suferințelor și distrugerilor produse de ura și răutatea omenescă în vremea premergătoare sfârșitului. „Aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Dan. 12,1). Satana este cel care îi instigă pe oameni în această operă sinistră: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apoc. 12,12). Domnul Hristos vorbește despre efectul cumulat al nenorocirilor de tot felul asupra stării de spirit a oamenilor. „Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate” (Luca 21,25.26). Ceea ce se întâmplă confirmă fap-

tu că lumea rulează pe șoseaua arătată în profeție. Încrederea noastră în Dumnezeu care cunoaște și controlează viitorul este confirmată.

În același timp, nu cred că trebuie să ne grăbim să spunem: „Sfârșitul este acum! Noi suntem înclinați să dăm o importanță exagerată unor evenimente: ne impresionează mai mult ceea ce vedem decât ceea ce ni se povestește; suntem mai îndurerăți de pierderea celor apropiați, dar ignorăm pieirea celor care nu înseamnă nimic pentru noi; nenorocirile neașteptate care îi ating pe cei faimoși declanșează un interes disproporționat în comparație cu suferința constantă a celor anonimi. Mijloacele de comunicare în masă exploatează și accentuează această manieră foarte subiectivă de a reacționa. În realitate, pentru o mare parte a locuitorilor acestei lumi (și chiar ai țării noastre), viața a fost la fel de nesigură și de apăsătoare și înainte de 11 septembrie. Foamea, epidemiile, violența din partea familiei, conflictele tribale fac existența a nenumărate milioane atât de grea, încât tragedia americană nici nu înseamnă prea mult. O parte a omenirii trăiește în așa izolare și disperare, încât aproape nimic din afară nu o atinge. Prea săraci ca fluctuațiile bursei să însemne ceva, prea disprețuiți ca să intereseze până și pe teroriști, oameni la fel de prețioși ca mine și ca dv. par a fi uitați, abandonati

ca o realitate neglijabilă. Dacă sunt menționați vreodată în discursurile politicienilor de anvergură mondială, impresia pe care o lasă se șterge înainte ca sunetul vorbelor să dispară.

Evanghelia

Și totuși ceva urmează să atingă și acea parte a omenirii: Evanghelia! „Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință” (Rom. 1,16.17). Dumnezeu Se pregătește să Se manifeste în mod lămurit în acest timp de confuzie: „Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (cap. 2,11).

Evanghelia stă gata să fie manifestată cu iubire celor uitați, și aceasta va arăta ce fel de Dumnezeu ne vorbește în Biblie. Suntem gata să-L recunoaștem?

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

Suntem mai îndurerăți de pierderea celor apropiați, dar ignorăm pieirea celor care nu înseamnă nimic pentru noi; nenorocirile neașteptate care îi ating pe cei faimoși declanșează un interes disproporționat în comparație cu suferința constantă a celor anonimi.

„Puțini sunt lucrătorii!”

Lazăr Forrai

Din textul de aur al Bibliei, aflăm că Dumnezeu a iubit și încă iubește lumea, pentru care a adus jertfa supremă. Această lume numără astăzi peste 6 miliarde de oameni, la care ar trebui să ajungă solia Sa de iubire, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Nu știm exact care este numărul lucrătorilor, nici pe cine să includem în această categorie. Pe oricine comunică altora „speranța care este în el” (1 Petru 3,15), indiferent pe cât adevăr se sprijină ea, sau doar pe aceia care mărturisesc tot adevărul? Dar chiar dacă am lua în considerare pe toți creștinii cu spirit misionar din toate bisericile creștine, ei ar constitui un număr neînsemnat față de mărimea câmpului misionar mondial. Lucrurile nu stau mai bine nici dacă ne coborâm la nivelul țării noastre.

Soluția principală de care se folosește biserica noastră pentru a răspunde la mărimea copleșitoare a „secerișului” este organizarea cât mai profesională a unor serii de evanghelizări publice tip NET, prin recurgerea la mijloace tehnice audio-vizuale avansate. O serie de avantaje par să justifice concentrarea atenției asupra acestei metode și efectuarea de mari investiții (de timp, de efort, de bani etc.) care se fac în această direcție: aria geografică extinsă de acoperire a soliei vestite, alegerea celui mai bun

evangelist ca vestitor, posibilitatea repetării cu ajutorul videocasetelor, ca să le amintesc doar pe cele mai importante. Dar toate aceste avantaje rămân nefructificate, dacă se ignoră o condiție esențială: nu poți aduna, dacă n-ai semănat!

Prin natura lor, evanghelizările publice îndeplinesc o dublă funcție: ele seamănă și seceră în același timp. Cu alte cuvinte, prezintă adevărul și conduc la decizie. Dar rar se întâmplă ca, pe parcursul unei singure evanghelizări, aceeași persoană care aude de prima dată adevărul să se și hotărască pentru el. De aici, marea nevoie ca sălile de evanghelizare publică să se umple cu persoane

cu care s-a făcut deja lucrare personală. De altfel, tot mai puțini vin datorită unui simplu afiș sau unei invitații personale. Iar fiindcă lucrarea personală se face din ce în ce mai puțin, însuși spiritul misionar fiind în stingere, eficiența evanghelizărilor publice arată și ea un declin incontestabil. Acest fapt ar putea și ar trebui să determine o reorientare în strategia misionară a bisericii noastre, și anume îmbinarea dintre „moderniza-

Acest fapt ar putea și ar trebui să determine o reorientare în strategia misionară a bisericii noastre, și anume îmbinarea dintre „modernizarea” evanghelizării și „personalizarea” ei, în sensul unei investiții fără precedent de atenție, efort și timp, pentru mobilizarea fiecărui membru pentru lucrare misionară personală.

rea” evanghelizării și „personalizarea” ei, în sensul unei investiții fără precedent de atenție, efort și timp, pentru mobilizarea fiecărui membru pentru lucrare misionară personală. Reînvierea spiritului misionar de altădată de la noi (sau încă prezent în țări ca Brazilia, Mexic, Filipine etc., unde creșterea bisericii este explozivă) înseamnă ca orice copil al lui Dumnezeu să folosească orice ocazie (chiar să-și creeze ocazii) pentru a da mărturie „despre nădejdea care este în” noi (1 Petru 3,15). Acest spirit lipsește astăzi în majoritatea comunităților noastre. Eforturile și acțiunile misionare sunt ale bisericii, ca instituție, nu ale fiecărui membru în parte. Planurile misionare de asemenea.

Dacă, de exemplu, fiecare membru ar fi îndemnat, învățat și îndrumat să-și facă planul de a câștiga la adevăr cel puțin o persoană într-un an întreg, cu ce succes imens s-ar încheia evanghelizările publice de la

sfârșit de an! Și dacă, în loc să investim doar pentru mijloace de evanghelizare publică, am investi interes, zel și dragoste pentru întreținerea focului misionar în inima fiecărui membru. Ar fi oare prea greu? De ce să nu încercăm?

Cuvintele Mântuitorului sugerează soluția optimă pentru a ieși din criza lipsei de lucrători: „Rugați-Lă dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Mat. 9,38) Câți lucrători? Câți credincioși sunt. Creșterea numărului de misionari este planul Lui.

Lazăr Forrai este directorul Departamentului Publicații al Uniunii de Conferințe.

Misiunea bisericii într-o lume muribundă

Mesajul președintelui Conferinței Generale la deschiderea Consiliului
Anual, 25 septembrie 2001

Jan Paulsen

„Domnul răstoarnă sfaturile Neamurilor, zădărnicește planurile popoarelor. Dar sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam. Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire! Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți și ia aminte la toate faptele lor. Nu mărirea oștirii scapă pe împărat, nu mărirea puterii izbăvește pe viteaz; calul nu poate da chezașia biruinței și toată vloga lui nu dă izbăvirea. Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte și să-i țină cu viață în mijlocul foametei. Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este Ajutorul și Scutul nostru. Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel Sfânt. Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine!” (Ps. 33,10-22)

Ca o mișcare profetică, fiind conștienți că avem o misiune și un scop, nu am fi putut ajunge la acest moment în timp și în istorie, fără să reflectăm la ceea ce ne spun toate acestea. Probabil cei mai mulți dintre noi sunt neliniștiți, atenți la ceea ce vom întâmpina mâine. Ne întoarcem spre ziua de ieri? Avem în față o altă zi de groază sau revenirea Domnului? Noi credem că, în timp ce popoarele fac planuri, Dumnezeu le va anula și le va înlocui cu planurile Sale. Dumnezeu este Cel care stăpânește viitorul și care stabilește în cele din urmă cum va arăta el. Dumnezeu va pune capăt la toate, la momentul ales de El; dar, până atunci, trebuie să aducem la îndeplinire pregătirea noastră personală și misiunea pe care El ne-a încredințat-o.

Când privim în jurul nostru în acest moment nesigur și tulburător, ne vin în minte cuvintele inspirației, care prind viață în mod elocvent:

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple... Un neam se va scula împotriva altui neam... Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor... Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci... Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slu-

jească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,6-8.12.14).

Ellen White relatează următoarea experiență pe care a avut-o în timp ce scria cartea *Tragedia veacurilor*: „Am fost îndemnată de Duhul Domnului să scriu această carte și, în timp ce lucram la ea, am simțit că o mare povară îmi apăsa sufletul. Știam că timpul este scurt, că scenele care urmează să ne pună la strâmtorare în curând vor veni la sfârșit pe neașteptate și în grabă, așa cum sunt înfățișate în cuvintele Scripturii: 'Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea' (1 Tes. 5,2).

Domnul mi-a prezentat probleme care sunt importante și urgente pentru prezent și care se întind în viitor. Mi-a fost dată porunca: 'Scrie într-o carte lucrurile pe care le-ai văzut și le-ai auzit și ea să ajungă la toți oamenii; pentru că este aproape timpul când istoria trecută va fi repetată'. Am fost trezită la ora unu, două sau trei dimineața, având mintea impresionată puternic de un anumit gând, ca și când ar fi fost rostit de glasul lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că mulți dintre membrii noștri dorm în păcatele lor și că, deși pretind că sunt creștini, ei vor pieri dacă nu vor fi convertiți.

Am încercat să aduc în fața altora impresiile solemne făcute asupra minții mele, atunci când adevărul mi-a fost prezentat în linii clare, pentru ca fiecare să simtă necesitatea de a avea o experiență religioasă personală, o cunoaștere personală a Mântuitorului, de a căuta în mod individual pocăința, credința, iubirea, speranța și sfințenia” (*Selected Messages*, cartea 3, pag. 113, 114).

Aceste cuvinte au fost scrise cu mai mult de o sută de ani în urmă, dar ele așază în fața noastră o realitate care nu a fost niciodată mai adevărată decât este astăzi.

Cunoaștem declarațiile despre orașele mari – zgârie-norii care se prăbușesc, clădiri asigurate împotriva catastrofelor, care sunt transformate în praf și cenușă – orașe mari, în care mai avem mult de lucrat ca biserică.

Evenimentele care au avut loc pe 11 septembrie a. e., ale căror consecințe încă nu le înțelegem pe deplin, constituie în mod sigur un apel de a ne trezi în mod individual și în calitate de conducători ai unei biserici, având planuri pentru misiune.

Nouă ca persoane, trebuie să ne spună că, indiferent ce creăm, cu ce ne înconjurăm și ce numim „sigur” sau „garantat” – fie clădiri sau stocuri pe piață, fie, din nefericire, pregătiri pentru pensionare –, toate acestea sunt atât de fragile. Cu cât ne este mai puțin clar lucrul acesta, cu atât

va fi mai mare trauma pe care o vom trăi atunci când vom fi confrunțați cu pierderea acestor lucruri. Când mă trezesc, în fiecare dimineață, trebuie să înțeleg clar de ce lucruri pot să mă despart fără ca viața să mi se ruineze. Când mă culc, în fiecare seară, trebuie să fiu în stare să știu pentru mine în mod personal că, la sfârșit, când „capacul este închis și panglica este tăiată” peste toate bunurile mele pământești, a-L cunoaște pe Hristos este absolut suficient. Da, voi fi responsabil în ce privește toate bunurile mele materiale, voi fi un administrator responsabil; dar pot să mă lipsesc de bunurile pe care le-am adunat. Nu pot să mă lipsesc de Hristos.

Așa aș vrea să întâmpin timpul sfârșitului.

De asemenea, pe noi în mod individual, în calitate de conducători, oameni care suntem determinați permanent să lucrăm pentru alții, un indicator atât de traumatic al trecerii timpului, ca acela pe care l-am avut pe 11 septembrie, trebuie să ne conducă să reflectăm la felul în care ne îngrijim de noi înșine. Noi, care suntem totdeauna atât de ocupați ca să facem lucrarea Domnului, cât de buni suntem ca să ne îngrijim de nevoile noastre spirituale? Cât timp ne luăm, în multele activități zilnice obișnuite, ca să ne hrănim din Cuvânt? Cât timp folosim în rugăciune? Acestea sunt întrebările cercetătoare pe care avem dreptul să le punem doar cu privire la noi, pentru că ele au sens doar dacă exprimă o cercetare de sine personală.

Pentru noi ca biserică, trebuie să fie mai clar decât oricând faptul că tot ce facem și planificăm, toate prioritățile și valorile noastre, toate hotărârile și planurile noastre pe termen lung la care vom ajunge la sfârșitul consiliului trebuie să fie definite și determinate de misiune. Eu nu spun aceasta în mod simplist, nici nu definesc „misiunea” în sens restrâns, deoarece eu consider că misiunea este foarte largă și cuprinzătoare. Este o problemă care ține mai puțin de ceea ce facem decât de motivul pentru care facem un anumit lucru. Care este scopul pentru care îl facem? Există

unii care ar vrea să ne facă să credem că succesul nostru în misiune îl putem măsura cel mai bine prin numărul de campanii de evanghelizare conduse și prin numărul de persoane botezate. Putem să considerăm că, dacă botezăm 1.000 de oameni, succesul este în mod evident mai mare decât dacă botezăm

Când mă trezesc, în fiecare dimineață, trebuie să înțeleg clar de ce lucruri pot să mă despart fără ca viața să mi se ruineze. Când mă culc, în fiecare seară, trebuie să fiu în stare să știu că, la sfârșit, când „capacul este închis și panglica este tăiată” peste toate bunurile mele pământești, a-L cunoaște pe Hristos este absolut suficient. Da, voi fi un administrator responsabil; dar pot să mă lipsesc de bunurile pe care le-am adunat. Nu pot să mă lipsesc de Hristos.

cinci. De aceea, dacă iei o echipă și mergi peste hotare, preferi să mergi într-un loc care va asigura numere mari. Presupunem că Dumnezeu măsoară și calculează așa cum măsurăm și calculăm noi.

În mod clar, este important să ajungem la masele de oameni, ca ele să audă

Evangelhia predicată, să-L cunoască pe Isus Hristos, să-L primească și să accepte viața pe care El ne invită să o trăim. În mod clar, aceasta este misiune. Dar este doar începutul – nașterea. A fi născut înseamnă, în primul rând, a se oferi o ocazie de a trăi. O viață întreagă stă în față, iar „misiunea” înseamnă să pregătim și să echipăm o persoană pentru această viață. Membrii noi trebuie să fie învățați, instruiți în noul mediu al credinței; altfel, cu siguranță vor cădea la marginea drumului. În opinia mea, este foarte important ca, în zonele cu o creștere rapidă a bisericii, în țările în curs de dezvoltare, cei care aduc în biserică 5.000 de membri noi într-o serie densă de activități de evanghelizare trebuie de asemenea să le ofere noilor membri un cămin fizic – o biserică în care să se închine –, în care viața lor de credință poate să fie susținută și să înceapă să se dezvolte.

Și eu le spun aceasta multelor „organizații de sprijin” ale căror servicii sunt nepretuite pentru misiunea noastră; le spun aceasta persoanelor particulare care formează o echipă pentru îndeplinirea unei acțiuni misionare peste hotare; le spun aceasta conferințelor și uniunilor care adoptă un teritoriu străin ca parteneri în misiune: Nu vă închipuiți că este responsabilitatea bisericilor organizate, în a căror țară mergeți să predicați, să construiască biserici noi pentru noii credincioși. Ele nu o pot face. Nu există resursele necesare. Responsabilitatea lor este să le ofere noilor credincioși conducere spirituală, dar, fără un „câmin” în care pot să se întâlnească în mod regulat, membrii noi sunt ca o turmă de oi dezorientate, care colindă pe dealuri, dar sunt vulnerabile la tot felul de acțiuni distructive. Ca să le dați noilor credincioși o viață nouă, de valoare durabilă, trebuie să-i ajutați să construiască o biserică în care să se închine și, acolo unde este posibil, o școală la care să poată să-și trimită copiii.

Am spus că eu definesc *misiunea* în mod larg. Eu consider că instruirea pentru ucenicie constituie misiune. Și aceasta acoperă întregul evantai de servicii pentru care noi am înființat câteva departamente. Eu le spun cole-

gilor mei, dintre care avem mulți în această clădire: Când le-ați prezentat oamenilor minunatul ansamblu de idei, programe și servicii pe care dv. și colegii dv. le-ați dezvoltat,

• Cum i-au stimulat acestea pe membri să vorbească despre credința lor?

• Cum au contribuit acestea la unirea, la consolidarea familiei din lumea întreagă?

• Cum au definit acestea cele mai bune calități ale vieții pe care trebuie să le urmărim?

În toate activitățile noastre ca biserică, trebuie să ne întrebăm: De ce facem aceasta și ce facem? Serviciul se definește prin scopul deliberat asupra căruia alegem să se concentreze. Dacă Îl are în vedere pe Domnul Hristos și Îl prezintă pe El oamenilor, lucrarea noastră atunci este misiune.

Eu consider că desfășurarea activității într-un spital, fie în America bogată, fie într-o țară săracă din Africa, reprezintă *misiune* atâta timp cât el este un centru de vindecare, în care se dă mărturie despre Hristos – un loc care răspândește o „mireasmă a lui Hristos... o mireasmă de viață” (2 Cor. 2,15.16). Aceste instituții fac ca Hristos să aibă „un miros plăcut”. Când se întâmplă așa, ele devin faruri, lumini ale speranței pentru un viitor mai bun.

Eu consider că școlile noastre, foarte multe la număr, înseamnă *misiune* – în primul rând pentru copiii noștri, dintre care în mod trist tot mai puțini le frecventează, dar și pentru copiii și tinerii din localitățile în care se află miile noastre de școli. Este *misiune* dacă Hristos este acolo, de asemenea dacă învățătura Lui se predă acolo; este *misiune* dacă valorile Lui morale și etice sunt conturate și dacă școala are ca obiectiv deliberat să-l conducă pe copil la Domnul Hristos. Atunci este *misiune*. Altfel, aceste activități intense pot să însemne dezvoltare, pot să fie acțiuni umanitare, pot să consolideze societatea, dar sunt ele *misiune*?

Eu doresc ca toate instituțiile noastre, mai ales în domeniul îngrijirii sănătății și în cel al educației, să fie simboluri ale biruinței lui Hristos asupra răului – asupra bolii, a analfabetismului, a ignoranței, a pierderii și a distrugerii. Aceasta este misiune. Vom prezenta

acestui consiliu o recomandare privitoare la o nouă inițiativă de a alinia biserica alături de cei care luptă împotriva virusului HIV/SIDA, în special în Africa. Desigur că dorim să-i vindecăm pe oameni, vrem să-i învățăm despre obiceiuri sănătoase, care pot să oprească răspândirea acestui flagel; dar ceea ce ne determină să ne asumăm această lucrare este faptul că noi credem că ea reprezintă exact ceea ce ar face Domnul Hristos. Aceasta face din ea *misiune*.

M-am bucurat foarte mult pentru că noi, ca biserică, ne-am exprimat solidaritatea cu oamenii din New York în suferința care a venit atât de brutal pentru noi toți pe 11 septembrie. O declarație de solidaritate în rugăciune a fost publicată pe o pagină întreagă, în ediția de ieri a ziarului *New York Times*. A fost un angajament deschis, simplu și, sper, foarte onest. Noi nu am cerut nimic, dar ne-am angajat că ne vom ruga. Și doresc să ne rugăm în seara aceasta, înainte de terminarea întâlnirii.

Eu doresc ca publicul să ne vadă pentru ceea ce suntem. Suntem parte a societății, a orașului, a lumii. Eu vreau ca oamenii să ne cunoască. Doresc ca publicul, concetățenii noștri să ne considere o comunitate „cu ei”. Doresc ca această biserică să fie foarte vizibilă. De ce să căutăm să ne ascundem? Ce este atât de atractiv în aceasta? Noi reprezentăm tot ce este bun pentru societate, pentru familie, pentru copiii noștri. Oferim cea mai bună educație.

Avem o solie a sănătății și o activitate medicală care sunt neîntrecute. Avem un program puternic de dezvoltare/ajutor, în care ne asociem cu șefii de state. Astfel, calitățile vieții care identifică biserica noastră sunt de ordinul cel mai înalt. Aceasta este ceva pentru care trebuie să ne simțim bine și să ne ridicăm fruntea. Trebuie să căutăm să prezentăm ceea ce avem și ceea ce suntem – de dragul lui Hristos! Să le facem o surpriză onorabilă. Aș vrea să-i aud pe unii oameni spunând: „Nu am știut că voi, ca biserică, sunteți așa!”

De la începuturile ei, biserica noastră este cunoscută pentru că apără libertatea religioasă. Îmi exprim aprecierea pentru colegii mei care se ocupă de această activitate deosebită, pentru faptul că ei caută tot mai mult să prezinte

publicului biserica noastră și folosesc aceasta cu rezultate bune atât în căutarea de susținători în forurile legislative, cât și în căutarea de parteneri potențiali. Aceeași libertate religioasă pe care o căutăm și o promovăm pentru noi înșine este darul lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Vor veni zile în care vom înțelege mai bine decât înțelegem astăzi de ce promovăm această prețioasă calitate a vieții.

Prin definiție, calitatea vieții în comunitățile adventiste de ziua a șaptea trebuie să fie disciplinată permanent de faptul că acest popor crede în a doua venire a Domnului nostru și că trăim zilnic în așteptarea acestui eveniment. Meditând la a doua venire a Domnului Hristos, Petru a scris: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu?” (2 Petru 3,11.12). Noi suntem adventiști pentru că am ales să ne trăim viața așa cum o trăim. Desigur, suntem așezați în lumea de astăzi, suntem sensibili față de ea și suferim împreună cu ea; dar noi trăim pentru lumea viitoare.

Dieta pe care ne-au servit-o canalele de știri în aceste ultime două săptămâni este unică în felul ei. Este aproape hipnotizant să privești. Ceea ce am văzut este foarte dureros și foarte tulburător. Teama și întrebările despre ceea ce va urma ne presează permanent, pe noi și societatea în care trăim. Așa este lumea și noi facem parte din lumea care suferă. Dar suntem de asemenea adventiști și tânjim ca Domnul Isus să revină și să încheie acest capitol al suferinței umane. Și pentru scopul acesta ne trăim viața, ne facem alegerile și ne angajăm în misiunea Lui.

„Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin” (Iuda 24.25).

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Secularismul: atunci și acum

Mark Finley

Lumea seculară occidentală prezintă o provocare formidabilă pentru evanghelizare. Astăzi, metodele tradiționale produc rezultate slabe. Este tot mai greu să atragi mulțimi destul de mari ca să asculte solia Evangheliei. Metode care altădată erau eficiente nu mai dau rezultate.

Situația aceasta ne confruntă cu întrebări serioase, una dintre cele mai importante fiind următoarea: Cum ajungem cu solia noastră la mintea oamenilor seculari – înstrăinați de Dumnezeu?

Secularismul antic

Provocarea reprezentată de secularism nu este atât de unică pentru timpul nostru și pentru cultura noastră cât am putea crede. Primul secol prezintă caracteristici izbitoare de comune cu cele ale culturii umaniste, seculare de astăzi. Este liniștitor să vedem că multe societăți contemporane sunt uimitor de asemănătoare cu aceea în care prima biserică a avut mult succes în timp ce a proclamat Evanghelia.

În cartea *Caesar And Christ*, Will Durant susține că, în primul secol, prostituția înflorea, avortul era la ordinea zilei, iar homosexualitatea era foarte larg răspândită. Societatea aceea era plină de dorința de plăcere fizică. Filozoful roman Seneca a spus: „Ei vomită ca să mănânce și mănâncă pentru ca să vomite”. Teatrele romane ticsite zeificau actorii preferați și actrițele favorite ale mulțimii. Stelele scenei au devenit idoli societății. Mii de cântăreți și dansatoare distrau mulțimile. Curse de cai și evenimente sportive hipnotizau masele. Populația romană în general privea viața umană cu o indiferență surprinzătoare. Când a dedicat templul, ca parte a ceremoniei, Titus a reprodus o bătălie importantă. În cadrul acestui eveniment dramatic, mii de oameni au fost omorâți în mod real, doar ca să distreze mulțimile. Boxerii romani profesioniști purtau în jurul articulațiilor degetelor benzi de metal groase de 9 cm, care măreau efectul loviturii cu pumnul. Ei se băteau până când adversarul nu doar își pierdea cunoștința, ci uneori chiar murea. Averile au devenit idoli multora.

Și totuși, chiar în această lume hedonistă, umanistă, materialistă și seculară, Evanghelia lui Hristos a făcut ample incursiuni, dar numai prin puterea Duhului Sfânt.

Faptele Duhului

Cartea Faptele apostolilor constituie o cronică vie despre puterea Duhului Sfânt care a pătruns în această societate seculară. În Fapte 1,8, Isus a dat făgăduința: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului”.

În Fapte 2, Scriptura descrie efectele predicării pline de Duhul Sfânt, care răspundea nevoilor inimilor seculare. Trei mii de persoane au fost botezate într-o singură zi. Fapte 2,41 spune: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete”. În Fapte 4,4, Scriptura declară că „mulți dintre cei ce auziseră cuvântarea au crezut; și numărul... s-a ridicat aproape la cinci mii”.

Fapte 6 discută creșterea rapidă a bisericii și o reorganizare pentru a facilita creșterea. Ba chiar „o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapte 6,7).

Fapte 8 arată o creștere transculturală. Filip, plin de Duhul Sfânt, atinge inima unui eunuc etiopian și Dumnezeu deschide ușa spre continentul african. În Fapte 10 și 11, creșterea transculturală continuă – Petru merge la Corneliu și îi vestește Evanghelia. Aproape în același timp, o altă ușa este deschisă pentru Evanghelia la Roma. Fapte 20 arată că Duhul Sfânt a avut o influență atât de puternică și de irezistibilă asupra ucenicilor, încât ei îi învățau pe oameni „înaintea norodului și în case” (vers. 20). Barierele care împiedicau Evanghelia s-au prăbușit. Evanghelia a fost dusă din cetate în cetate, din țară în țară, de pe un continent pe altul.

Chei ale succesului

O scurtă privire asupra factorilor care contribuie la răspândirea Evangheliei ne ajută să vedem motivele acestui succes incredibil. Chiar ucenicii au fost conduși la o pocăință adevărată, la o înviare spirituală și la o reformă corespunzătoare. Ei aveau un scop și un obiectiv unic, acela de a câștiga oameni. Ei erau conștienți permanent de necesitatea rugăciunii de mijlocire. Duhul Sfânt a lărgit gândirea ucenicilor, făcându-i în stare să fie deschiși față de posibilități transculturale pentru evanghelizare. Ei predicau Cuvântul atât în locuri particulare, cât și în locuri publice și lucrarea lor a fost însoțită de semne și minuni supranaturale. Ei credeau că Dumnezeu îi chemase să proclame solia Sa pretutindeni și că nici o putere pământească ori satanică nu o putea opri. Aceasta a fost puterea Duhului Sfânt în lucrarea lor.

Gândirea seculară de astăzi

Fără ajutorul Duhului Sfânt, încercările noastre de a câștiga suflete vor fi neroditoare. În același timp, putem să ne rugăm, să dăm mărturie și să lucrăm sub călăuzirea Lui, dar avem nevoie să înțelegem modul de gândire al celor pe care căutăm să-i câștigăm. Pastorii au nevoie să înțeleagă unele dintre ipotezele de bază care se răspândesc în lumea seculară, înainte de a încerca să o schimbe.

Nu există nici o îndoială că evoluția darwiniană și succesele ei au pătruns în toate aspectele vieții de astăzi. Aceste teorii au îndeplinit un rol important în formarea multora dintre contururile gândirii moderne seculare.

Desigur, aceste concepții resping total gândul că suntem creați de un Dumnezeu infinit, personal, iubitor. O înțelegere neclară a originilor conduce în ape tulburi, când este vorba despre semnificația vieții. Aceste concepții ne spun că, dacă nu suntem decât animale ajunse la un stadiu avansat de evoluție, nu valorăm mult. Astfel, într-o societate plină de tipare de gândire evoluționistă, nu este de mirare că respectul de sine este scăzut. Cum poate existența să aibă vreo semnificație, dacă eu sunt aici doar ca rezultat al unui accident?

Are adventismul vreo solie pentru miile de oameni care și-au însușit aceste concepții despre lume? Desigur.

Advenștii de ziua a șaptea cred că lumea noastră a fost creată de Dumnezeu. Noi înțelegem că ordinea și scopul din univers demonstrează existența unui Creator. Noi credem că întâmplarea nu poate să explice fenomenele complexe ale universului. Dincolo de aceasta, noi afirmăm că viața personală inteligentă pe planeta Pământ, așa cum se manifestă ea, nu ar fi putut să fie produsă de ceva ce este lipsit de inteligență și impersonal. De aceea, noi credem că lumea aceasta a fost creată de un Dumnezeu care este El Însuși idealul inteligenței, esența iubirii și marele Proiectant – un Dumnezeu infinit, și totuși personal.

Ce le spune aceasta, la rândul său, oamenilor plini de disperare, de deznădejde? Ea spune că valorăm mult, pentru că am fost făcuți de acest Dumnezeu. Advenștii îi spun omului înstrăinat de Dumnezeu: „Tu ești creat în mod unic, după chipul lui Dumnezeu. Ești o persoană valoroasă – pentru că nu mai este o altă persoană la fel ca tine. Ești de neînlocuit”. Advenștii spun: „Dumnezeu a considerat că ești

trînă plină de speranță și de puterea de a inspira respect –, putem să strigăm, cu toată încrederea, unei lumi disperate: Există speranță! Hristos revine în curând, ca să pună capăt întristării, suferinței, bolii și păcatului. Moartea va capitula în curând în fața unui mâine nou și glorios. Solia adventismului este bună nu doar pentru o societate agrară care locuia în America în secolul al nouăsprezecelea. Ea răspunde nevoilor societății de astăzi.

Ea slujește oamenilor care pun întrebările fundamentale ale vieții – De unde am venit eu? De ce sunt aici? și Încotro merg? Adventismul răspunde: „Ai fost creat de Dumnezeu. Ai fost răscumpărat de Hristos. Și destinul tău final este să fii acasă a Dumnezeu, în cer, pentru veșnicie”.

Metode pentru a ne adresa gândirii contemporane

Care sunt atunci unele metode posibile de a ne adresa gândirii contemporane?

În primul rând, este nevoie de oameni pentru a câștiga oameni. Oamenii înstrăinați de Dumnezeu nu sunt câștigați de programe, ci de oameni iubitori, care, cu bunătate, stabilesc relații interpersonale cu ei. De obicei, ființele omenești răspund la bunătate. Prietenia adevărată doboară prejudecățile. Un lucru este sigur: nu vom câștiga pe nimeni la Hristos încercând să-l învingem într-o discuție. Fiecare ființă omenească are nevoie pe care le simte și care o fac să caute o sursă de ajutor. Nevoia de o sănătate mai bună, de mai puțin stres, nevoia de o căsnicie mai fericită, de o slujbă care aduce mai multă satisfacție, nevoia de prietenie, de iertare și de eliberare de vinovăție sunt câteva dintre nevoile pe care

SPERANȚĂ PENTRU 2000: Evanghelistul Mark Finley, care a prezentat și în România seria de prelegeri Fapte 2000, rostește un mesaj care subliniază tema „Speranță pentru generația 2000. La Sala Palatului din București, mai mult de 4.500 de oameni urmăresc seria de evangelizare în desfășurare. A fost un eveniment susținut printr-o largă implicare a membrilor laici, ca voluntari locali.

atât de valoros, încât, atunci când oamenii au căzut în păcat și s-au despărțit de El, El L-a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, să moară pentru ei”.

Credința creștină nu este doar un sistem de valori etice și de filozofie morală. Este o solie despre un Creator iubitor, care prețuiește imens ființele pe care le-a creat. El ține la ele atât de mult, încât, atunci când oamenii au păcătuit, El nu a putut suporta gândul să-i piardă. I-a răscumpărat El Însuși, manifestându-Și iubirea pe cruce.

Aceasta este o solie universală în timp și loc și ea se ocupă tot mai adecvat de nevoile contemporane ale oamenilor.

Dacă la aceasta adăugăm doctrina noastră despre a doua venire – o doc-

oamenii le simt și care sunt foarte răspândite astăzi printre noi.

În lucrarea *A Summary of Qualitative Research Of The Unchurched*, publicată de Religion In American Life Incorporated, se arată că oamenii înstrăinați de Dumnezeu au patru atitudini negative fundamentale față de biserică. În primul rând, ei spun că biserica este prea materialistă. Biserica a ajuns o mare afacere, un monopol. Banii sunt mai importanți decât iubirea. Bisericile seamănă prea mult cu societățile comerciale. În al doilea rând, cei înstrăinați de Dumnezeu simt că biserica a devenit prea puternică.

Ea încearcă să controleze gândirea, nu există libertate de exprimare, oamenii sunt făcuți să gândească așa cum vor alții și li se spune cum să trăiască. În al treilea rând, biserica este ipocrită. Distanța dintre ceea ce biserica îi învață pe oameni și felul în care ea trăiește această învățătură este prea mare. Există o discrepanță între cuvine și fapte. Biserica seamănă mai mult cu un club social și cei prinși în capcana secularismului spun că ei nu vor să facă parte din ea. În fine, mulți oameni de astăzi care nu merg la nici o biserică spun că biserica nu este relevantă, că ea nu a ținut pasul cu lumea aflată în schimbare. Cei înstrăinați de Dumnezeu au un sentiment de plictiseală și de indiferență în timpul serviciilor religioase.

Este interesant totuși să observăm că aceleași cercetări arată că mulți s-ar gândi să meargă la biserică, dacă ar putea să discute deschis îndoielile lor privitoare la religie, dacă ar putea să găsească o biserică preocupată în mod serios ca să lucreze pentru a face societatea mai bună sau în care există acel fel de proclamare spirituală care să răspundă nevoilor lor sufletești și care să ofere un pro-

gram solid de educație religioasă, care să implanteze valorile morale în tinerii și în copiii lor.

Metodele lui Isus

Când le vorbea oamenilor, Isus mergea acolo unde erau ei. El începea întotdeauna slujind cu iubire nevoilor reale ale oamenilor. De fapt, Evanghelia după Ioan reprezintă un studiu care arată cum împlinea Isus aceste nevoi spirituale, sufletești. În Ioan 1,38, Isus a observat doi oameni care mergeau după El și le-a pus această întrebare: „Pe cine căutați?” Isus pune întotdeauna această întrebare – Pe cine cauți? Ce

Ascultătorii de la Sala Palatului din București ridică mâna în timpul rugăciunii, ca răspuns la un apel făcut de evanghelistul Mark Finley.

este în adâncul sufletului tău? Ce cauți?

De-a lungul întregii Evanghelii după Ioan, Isus răspunde la întrebarea: „Pe cine cauți?” sau „Ce cauți?” El încearcă să descopere ce au nevoie oamenii și apoi încearcă să împlinească această trebuință. La masă, la nunta din Cana (Ioan 2), gazda ceremoniei s-a aflat într-o situație stânjenitoare din punct de vedere social. Isus a răspuns acestor nevoi sociale transformând apa în vin. În Ioan 3, Nicodim avea nevoi de ordin spiritual. Religia oficială nu îi mulțumea inima și Isus a răspuns acestei nevoi, vorbindu-i despre necesitatea renașterii spirituale interioare. Femeia de la fântâna lui Iacov (Ioan 4) avea anumite nevoi emoționale și spirituale. Bolnavul de la scăldătoarea Betesda și mulțimea flămândă din Ioan capitolele 5 și 6 aveau nevoi de ordin fizic, de vindecare și de hrană. Isus a împlinit aceste nevoi. Prin

faptul că a fost binevoitor și a dat atenție acestor preocupări, Isus a dărâmat teama și prejudecata. Când barierele împotrivrării sunt prefăcute în praf, inima și mintea se deschid pentru Evanghelia.

Biserica reprezintă pe poporul lui Dumnezeu echipat ca să slujească și să împlinească în mod iubitor trebuințele pretutindeni în Numele lui Isus. Când membrii bisericii își îndepărtează privirea de la ei înșiși și se îndreaptă spre oamenii din societatea înstrăinată de Dumnezeu, care sunt prietenii, vecinii și colegii lor de serviciu, inimile se vor topi în mod sigur. Sensibilitatea față de ne-

cazurile, aspirațiile și preocupările altora va produce rezultate pozitive. Manifestarea unui interes autentic pentru alții este o metodă oferită de Dumnezeu de a câștiga inimi, o metodă care adesea nu este apreciată pentru ceea ce poate să facă. Și, atunci când membrii bisericii, cu darurile unice pe care Dumnezeu li le-a încredințat, lucrează pentru salvarea oamenilor, va exista o explozie a interesului față de adevărul Bibliei.

Căutați ocazii. Când căutăm uși deschise, ocazii favorabile de a le împărtăși altora ce înseamnă Isus în mod personal pentru noi, inimi și minți vor fi atinse cu Evanghelia. Pentru că ei doresc ceea ce este „real”, și nu ceea ce este „artificial”, oamenii înstrăinați de Dumnezeu sunt atrași de un creștinism confirmat în viața credincioșilor. Nimeni nu poate să combată ceea ce Hristos a făcut pentru tine în mod personal. Dacă Hristos a realizat o transformare în viața ta, autenticitatea experienței tale cu El va atinge inimi secularizate. Eu am descoperit că este deosebit de folositor pur și simplu să le vorbesc altora despre planul de mântuire în contextul experienței mele. Este dezarmant să le împărtășești altora Evanghelia iubirii vindecătoare a lui Hristos. Aceasta câștigă inimi. Schimbă vieți. Crucea este cel mai puternic

argument în favoarea creștinismului.

Am văzut că, printr-o prezentare simplă a planului de mântuire, Duhul Sfânt zdrobește inimi umane împietrite. Un spirit certăreț trezește spiritul de ceartă. Argumentele din minte întâmpină rezistență din partea minților necredincioase. Dar o solie despre harul lui Dumnezeu, dintr-o inimă iubitoare, va atinge inimi.

Metode diferite, oameni diferiți

Nici o metodă nu este desemnată în mod special ca doar prin ea să se ajungă la fiecare om. Unii oameni înstrăinați de Dumnezeu răspund

mai bine la o altă metodă. Ei au impresia că Biblia este lipsită de substanță intelectuală. Lor le lipsește încrederea în integritatea ei. Uneori, inimile sunt atinse dacă oamenilor li se vorbește despre unele dintre marile profeții biblice, a căror împlinire dovedește faptul că Biblia spune adevărul. Dumnezeu a stabilit în mod special ca profețiile lui Daniel să întărească încrederea în autenticitatea Scripturii. Profețiile Vechiului Testament privitoare la Isus ca Mesia sunt deosebit de atrăgătoare. Locul nașterii Lui – Betleem (Mica 5,2) –, nașterea Sa din fecioară (Is. 7,14), linia Sa genealogică (Gen. 49,19), precum și evenimentele care au însoțit răstignirea Lui, prezentate succint în Zaharia 13, în Psalmul 22 și în alte locuri, le aduc multă încredere celor cu o mentalitate seculară în faptul că Isus este mai mult decât un om bun. El este mai mult decât un filozof care se ocupă de etică, este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Înțelegerea unor profeții privitoare la ascensiunea și declinul popoarelor, pe tot parcursul Vechiului Testament, reprezintă o dovadă convingătoare pentru unele minți seculare. Profeții ca acelea despre regele persan Cir, amintit pe nume cu 150 de ani înainte de nașterea sa (Is. 44,28; 45,1,2), sau despre distrugerea Tirului și Sidonului

(Ezech. 26,1-4.19-21) și pustiirea Egiptului (Ezech. 19,1-9), toate demonstrează autenticitatea Scripturii ca document inspirat de Dumnezeu.

Așa cum a fost sugerat mai devreme, există mulți oameni care cred că evoluția este o realitate. Ei consideră că

o credință în Scriptură contrazice așa-numitele fapte ale științei. Este aproape imposibil ca ei să accepte un creștinism despre care mintea lor îi convinge că nu este adevărat. Ei gândesc: „Dacă raportul din Genesa este greșit, cum pot să am încredere în alte părți din Scriptură? Dacă neamul omenesc evoluează

spre stadii tot mai avansate, de ce avem nevoie de un Mântuitor? Nu cumva religia nu face altceva decât să producă nevroză vinovăției?” Uneori am constatat că este folositor să mă apropiu de aceste persoane rafinate dintr-o perspectivă științifică. Evoluția nu este un fapt dovedit, ci o ipoteză speculativă, plină cu un set întreg de contradicții și de probleme. Într-adevăr, există ocazii în care unii oameni, dacă sunt confrunțați cu gândul că evoluția este o teorie, nu un fapt dovedit, și că trebuie să ai credință ca să fii evoluționist, după cum este necesară credință și ca să fii

creaționist, vor începe să se gândească serios la ipotezele fundamentale ale evoluției.

Concluzie

Putem să ne bazăm pe faptul că Dumnezeu dorește să-i câștige pentru Domnul nostru pe cei pierduți. Puterea Duhului Sfânt este mult mai mare decât toate forțele răului din lume, opuse Evangheliei. Plină de Duhul Sfânt, înarmată cu armele spirituale ale rugăciunii, Cuvântului și unei iubiri autentice pentru oameni, ultima generație va vedea Cincizecimea din nou, dar de data aceasta într-o măsură și mai bogată. Mii de oameni vor fi convertiți. Lumina Evangheliei va ilumina colțurile întunecoase ale acestui pământ. Bastioanele vor cădea. Adevărul va pătrunde până în colțurile cele mai îndepărtate. Unele dintre cele mai împietrite inimi din lume se vor deschide în fața Evangheliei. Mii de glasuri vor proclama Evanghelia cea veșnică. Prin vocea și prin viața popoului lui Dumnezeu, prin pagina scrisă, prin radio și prin televiziune, prin mass-media și prin mijloacele electronice avansate, Cuvântul lui Dumnezeu va merge înainte. Lucrarea de pe pământ va triumfa într-o explozie de splendoare!

Mark Finley este speaker/director al postului de televiziune internațional It Is Written, din Simi Valley, California. Ministry, iunie 2001

Către frățietatea adventistă din România

Iubiți frați și stimate surori,

Colectivul de redacție al *Curierului Adventist* le mulțumește în mod călduros tuturor abonaților și cititorilor acestei reviste pentru sprijinul dat prin abonamente și pentru rugăciunile prin care ne-ați susținut, ca să puteți avea revista la timp. Ne-au fost de un real folos și scrisorile pe care ni le-ați trimis, chiar dacă nu le-am putut publica pe toate.

Abonamentele pe anul 2002 se vor face în decembrie a. c., pe adresa Casei de Editură. Costul unui abonament anual este de 144.000 lei.

Întrucât revista *Experiențe* își încetează apariția la încheierea anului 2001, vom publica experiențe de viață creștină și misionare în *Curier*. Așteptăm experiențele dv. la aceeași adresă, dactilografiate la un rând și jumătate și avizate de pastorul dv., cu privire la autenticitatea celor relatate.

Vă încurajăm pe toți să vă abonați la *Curier* și promitem că vom face tot posibilul pentru ca revista să corespundă nevoilor și exigențelor dv.

Cu dragoste și prețuire, Aron Moldovan

Evangelizarea în orașele mari

O metodă de lucru de la om la om

Alejandro Bullon

Evangelizarea este pasiunea vieții mele. Mai precis, evangelizarea în orașele mari. Veniți cu mine la Rio de Janeiro, probabil una dintre cele mai păgâne capitale din lume. Prostituația, drogurile și violența par să domine acest oraș. O metropolă mare, care își permite să trăiască în păcat, zi după zi. Și totuși, cu puțin timp în urmă, atunci când am început o campanie de evangelizare în centrul acestui oraș, mai mult de 35.000 de persoane au umplut până la refuz Piața Apoteose, ca să asculte vestea cea bună despre Domnul Isus Hristos.

Cum este posibil ca oamenii din acest oraș plin de viață, cu aproape zece milioane de locuitori, să dorească să vină într-un loc public ca să asculte despre Isus Hristos? Ei lucrează, aleargă dintr-un loc în altul. Sunt atrași de lumini, de spectacole, de Internet, de televiziune și de orice atracție imaginabilă, dar există încă mulți flămânzi, însetați și aflați în căutare.

Vizitați Lima, capitala statului Peru, cu o populație de 7 milioane. Anul trecut, în luna mai, campania noastră de evangelizare a menținut o participare medie de 45.000, iar la sfârșitul ei au fost botezate 27.000 de persoane. Acest lucru este semnificativ. Mai mult de cincizeci la sută dintre cei care au venit să asculte au ales să-L primească pe Domnul Isus!

Evenimentele de la Lima și de la Rio pot fi repetate aproape oriunde: la New York, la Mexico City, la Los Angeles, la Calcutta sau în orice altă metropolă a lumii. Din experiența mea în evangelizarea urbană, permiteți-mi să menționez câteva principii care pot fi puse în aplicare în activitatea noastră misionară, de a prezenta în orașe puterea Evangheliei.

Înțelegerea contextului uman

Oamenii care trăiesc în marile orașe de astăzi sunt triști, însingurați, plini de teamă și de neliniște. Ei locuiesc înghesuți în blocuri mari și foarte înalte și totuși abia se cunosc unii pe alții. Aleargă întotdeauna, uneori neștiind încotro se îndreaptă. Oricine se oprește este călcat în picioare de cei care vin din spate. Cei mai puternici și cei mai inteligenți supraviețuiesc, lăsându-i pe ceilalți într-o vale a disperării. Nu există timp pentru nimic, și dacă se întâmplă să existe un timp liber, acesta este luat în întregime de mass-media, care și-a asumat răspunderea de a forma opinia fiecărui om despre viață și despre lume. În general, această opinie este caracterizată de relativismul și de materialismul din perioada în care trăim.

Acest context al lipsei de sens a produs omul timpului nostru: omul secular, adică înstrăinat de Dumnezeu. O astfel de persoană nu neagă existența lui Dumnezeu, dar, de obicei, pentru ea Dumnezeu nu este nimic mai mult decât un detaliu neimportant. El nu influențează viața, deciziile sau conduita acestei persoane. El este doar o energie pe care o poți folosi așa cum vrei. Dumnezeu există ca să-L folosești, ca să nu-L folosești sau doar ca să-L așezi departe, pe un raft.

Omul secular de astăzi este bombardat din toate părțile de forțele pieței. Împreună cu acestea există realități politice fascinante, sisteme religioase de orice fel, de la ideologii la bunuri de consum, de la filozofii despre nimicnicie la tehnologia avansată a lumii virtuale.

Astfel, există prea multe informații care să poată avea acces în mintea omului modern. Pentru a supraviețui, oamenii au învățat să se apere selectând mesajele

ce urmează să le intre în minte. Ei nu ascultă ce dorim noi să le spunem, ci acceptă doar ceea ce vor ei să audă.

Cum să le prezentăm atunci Evanghelia acestor oameni din zilele noastre, închiși în orașe ca în tranșee, total inconștienți în ce privește chestiunile importante referitoare la Dumnezeu, la viață și la destinul uman? Da, la unii se poate ajunge prin televiziune și prin radio, dar cei mai mulți vor schimba pur și simplu canalul de fiecare dată când va apărea un program religios. Alții ar putea să participe la cursuri despre reducerea stresului sau la planuri de abandonare a fumatului, dar mulți dintre ei vor dispărea din sală atunci când va începe studierea Bibliei. Evangelizarea prin literatură va deschide multe uși. De asemenea, școlile adventiste îndeplinesc un rol important în stabilirea contactului cu oamenii din orașele mari. Toate aceste mijloace sunt necesare și importante. Dar întrebarea este: Unde trebuie să ne investim resursele financiare și umane, dacă vrem să evangelizăm cu succes marile mulțimi care trăiesc în centrele urbane mari, în metropolele lumii?

Investiți în evangelizarea de la om la om

În Rio de Janeiro, Lima, Sao Paulo, Montevideo, Santiago, Buenos Aires și în alte orașe mari din lumea întreagă, unde am avut ocazia să predic, am văzut, am probat și am confirmat faptul că mijlocul cel mai bun prin care se poate ajunge la oamenii de astăzi îl reprezintă alte ființe omești. Am spus deja că omul din orașele mari este o ființă solitară, în pofida faptului că trăiește în mijlocul unei mulțimi de oameni.

Adânc în sufletul oamenilor, există un gol mare, de care nu se pot elibera. Ei pot să spună că acest gol nu există, pot să încerce să dea impresia că ei nu îl simt, pot să-l mascheze, dar singurătatea îi consumă zi și noapte. Prietenii formate în cluburi sociale, la petreceri și în locuri publice sunt goale și superficiale. Oamenii au nevoie să simtă că sunt acceptați și iubiți ca persoane, și nu

doar folosiți. Ei au nevoie să știe că există cineva pe care îl interesează luptele și conflictele lor. Au nevoie de un prieten adevărat. Creștinii trebuie să înțeleagă aceste aspecte esențiale de ordin emoțional, să se apropie în mod autentic de acești oameni însingurați și să le prezinte pe Domnul Isus Hristos și comuniunea familiei Lui.

Având aceasta în minte, în marile orașe din America de Sud în care desfășurăm acțiuni de evanghelizare, unul dintre primele lucruri pe care îl învățăm pe fiecare creștin este ca el să își asume rolul de misionar de la om la om. Noi îl ajutăm pe fiecare membru să înțeleagă faptul că este necesar ca el să caute oameni și să se împrietenească cu ei. Pentru ca Evanghelia rostită să aibă succes, este necesar ca ea să fie prezentată de cineva în a cărui viață Evanghelia s-a făcut trup. „Și Cuvântul

pa biserica. De exemplu, în 1998, conducerea Diviziunii America de Sud a mărit bugetul pentru echiparea membrilor laici cu 25 la sută față de suma repartizată în 1997. În 1999, această sumă a fost mărită iarăși cu 57 la sută. Anul trecut, suma aceasta a fost aproape dublată iarăși. Aceasta pentru că s-a dovedit că metoda cea mai bună de pregătire pentru o campanie de evanghelizare este evanghelizarea prin prietenie – fiecare membru caută un prieten, o rudă, un vecin sau un coleg de serviciu, vorbește cu el despre Isus și mai târziu studiază Biblia împreună cu el. Statisticile ne arată că nimeni nu poate stabili o legătură cu omul contemporan mai bine decât o poate face fiecare membru al bisericii.

În 1992, noi am angajat o firmă de cercetări ca să facă un sondaj în orașele principale din Brazilia.

rudă; 30 la sută, prin alte mijloace. Mulți dintre noi putem să confirmăm faptul acesta în experiența noastră. Acesta este motivul pentru care, în campaniile mele de evanghelizare, eu nu cheltuiesc bani mulți pentru a face reclamă. Fiecare membru care a studiat Biblia cu un prieten are responsabilitatea să îl invite pe acel prieten la stadion, atunci când încep întâlnirile publice. Când rostesc apelul de a veni în față, eu spun: „Ajutați-l pe prietenul dv. să vină în față, îmbrățișați-l, felicitați-l, însotiți-l la botez și apoi aveți grijă de el toată viața lui, pentru că scumpul dv. prieten este un copil din punct de vedere spiritual”. Eu înțeleg prin aceasta că persoana nou-convertită nu este legată de evangelist, ci de prietenul care a ajutat-o să ajungă la Domnul Isus.

Campaniile mele de evanghelizare nu durează săptămâni. Ele au o durată de maximum opt seri. Dar acestea sunt seri de decizie. Foarte puțini oameni vor participa astăzi la o campanie care se desfășoară pe o durată de 45 de seri, dar oricine poate să facă planuri pentru o perioadă de o săptămână ca să-și însotească prietenul la un stadion.

Poate că întrebați: „Cum este posibil să prezentăm toată solia doar într-o singură săptămână?” Este important să reținem faptul că, așa cum s-a spus, solia și învățăturile doctrinale au fost prezentate deja de către prietenul respectiv în grupuri mici de studiu în cămin. Astfel, când are loc campania de evanghelizare, oamenii sunt pregătiți deja și au nevoie doar să ia o decizie. Săptămâna de evanghelizare este doar o săptămână de decizie sau de seceriș.

De exemplu, în Peru, cu mult timp înainte de începerea campaniei, membrii bisericii au condus studii biblice cu 120.000 de persoane. Când a început campania, au participat mai mult de 50.000 dintre cei care au terminat cursul biblic. Astfel că, în cele din urmă, 27.100 de persoane au luat hotărârea să fie botezate.

Lucrarea pentru clasele superioare

O provocare importantă a evanghelizării în orașe o constituie ajungerea la clasele superioare. Noi avem o înțelegere care ne intimidează, și anume

Adânc în sufletul oamenilor, există un gol mare, de care nu se pot elibera... Ei au nevoie să știe că există cineva pe care îl interesează luptele și conflictele lor. Au nevoie de un prieten adevărat.

S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,14).

Acest principiu al întrupării constituie secretul evanghelizării. Dumnezeu a trimis solia Sa lumii nu doar în forma vorbită și în cea scrisă, ci și prin întrupare în corp omenesc. Cuvântul S-a făcut trup și a fost prezent printre noi. Cuvântul a venit la intelectualul Nicodim, a căutat-o pe femeia păcătoasă din Samaria, l-a atins pe Simon leprosul și a ajuns până la vameșul Matei. Ca rezultat, toți acești oameni au crezut nu doar într-o simplă noțiune religioasă sau teologică, ci în Cineva în a cărui viață solia se întrupase.

Pentru acest motiv, eu niciodată nu țin o campanie de evanghelizare într-un oraș în care membrii bisericii nu au fost ajutați să înțeleagă și nu și-au acceptat rolul de misionari de la om la om. Noi folosim timp și bani pentru a redeștepta, a inspira, a instrui și a echi-

Prima întrebare pusă oamenilor de pe stradă a fost: „Ați auzit vreodată despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea?” Dacă răspunsul era „Da”, atunci erau întrebați cum au auzit despre ea mai întâi: prin (1) o instituție medicală, (2) o școală, un liceu sau o universitate, (3) un program de radio sau de televiziune, (4) o carte sau o revistă, (5) un străin care a bătut la ușa lor, (6) un prieten, un vecin sau o rudă.

Șaptezeci la sută dintre cei care au auzit despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea au spus că au auzit despre ea printr-un prieten, printr-un vecin sau printr-o rudă. Aceasta înseamnă că doar 30 la sută au cunoscut biserica noastră prin toate celelalte mijloace la un loc.

Un alt sondaj, în rândul membrilor botezați ai Bisericii Adventiste, a arătat aproape același rezultat: 70 la sută au auzit despre adventiștii de ziua a șaptea pentru prima dată printr-un prieten, printr-un vecin sau printr-o

că bogatii și cei puternici nu doresc să aibă nimic de-a face cu Evanghelia. Pur și simplu, nu este așa. Acești oameni sunt la fel de însingurați și au nevoi de ordin emoțional, la fel ca oricare altă persoană. Ei au de asemenea probleme în familiile lor; căsnicia lor este în căutarea unui scop esențial, copiii lor au nevoie de ajutor. Dar este aproape sigur că acești oameni nu vor deschide ușa unui străin care vine la ei având în mână o Biblie, într-o după-amiază de Săbat, sau nu vor participa la o campanie de evanghelizare după ce vor asculta un anunț publicitar la radio.

Atunci cum putem să ajungem la clasele superioare? Este posibil ca în bisericile noastre să existe membri care aparțin acestei categorii? Nu au ei prieteni, rude, vecini și colegi de serviciu?

Joao Apolinario este un om de afaceri de succes în Sao Paulo. El a invitat prieteni acasă la el o dată pe săptămână pentru întâlniri cu un caracter amical. Dar ceea ce a fost la început o părtășie cordială s-a transformat treptat într-un grup de studiere a Bibliei. Mai târziu, când a fost ținută o campanie de seceriș, Apolinario și-a invitat prietenii la întâlniri. Dintre cele 16 persoane din grupul respectiv, 13, printre care și un director de bancă, au fost botezate deja. Astăzi, directorul de bancă și soția lui studiază Biblia împreună cu alți prieteni de-ai lor.

Dr. Clayton Rossi, un membru adventist din Brazilia și fost procuror general, era prietenul unei înalte oficialități de stat din Brazilia. Ei studiaseră împreună la aceeași universitate și fuseseră prieteni din tinerețe. Dar dr. Rossi nu îi vorbise niciodată prietenului său despre Isus. Într-o zi, el a participat la un seminar despre evanghelizare și a început să înțeleagă că îi revine rolul de misionar personal. Și-a dat seama că doar el îi poate vorbi cel mai bine acelui om de stat despre credința lui, pentru că era prietenul său personal și putea să treacă de barierele oficiale care împiedică accesul la cineva aflat în poziția în care se afla prietenul lui. Câteva săptămâni după ce au

început să studieze împreună, ministrul a scris revistei adventiste din Brazilia această scrisoare: „Cu puțin timp în urmă, prietenul meu Clayton m-a invitat să urmăresc un program de televiziune. Nu m-au interesat niciodată chestiunile religioase, dar când a sosit duminica, mai mult din considerație pentru prietenul meu decât pentru că mă interesa acel program, am deschis televizorul și, după ce programul s-a terminat, m-am gândit: 'Dacă Clayton are ceva atât de uimitor, de ce a ținut aceasta pentru el atâta timp?'”

Astăzi, Clayton nu mai trăiește. Dar acest fost ministru continuă să studieze Biblia și citește în fiecare zi dintr-o carte pentru studiul devoțional de dimineață. Nu ar fi o surpriză dacă, într-o zi, el ar anunța că dorește să fie botezat.

1.000 de persoane? De ce nu putem să umplem un stadion ca acesta?” Din ziua aceea, am simțit că Duhul lui Dumnezeu nu îmi dă liniște și, ani de zile mai târziu, Dumnezeu mi-a oferit ocazia să lucrez cu tineri. Într-o zi, le-am adresat o provocare. I-am învățat să își caute prietenii și să studieze Biblia împreună cu ei. Apoi le-am cerut să-i invite pe prietenii lor la Ibirapuera Gymnasium din Sao Paulo și, pentru prima dată în America de Sud, am văzut cum mii de oameni se adună într-un stadion ca să participe la o campanie de evanghelizare.

Evanghelizarea orașelor mari va constitui întotdeauna o provocare pentru biserică. Dar, după toți acești ani, am ajuns la concluzia că elementul cel mai puternic pe care îl avem ca să câștigăm orașele mari îl

Evanghelizarea orașelor mari va constitui întotdeauna o provocare pentru biserică. Dar... elementul cel mai puternic pe care îl avem ca să câștigăm orașele mari îl reprezintă membrul bisericii care este transformat în ucenic.

Dar nu cumva ministrul este prieten cu senatorul, iar senatorul, la rândul lui, este prieten cu guvernatorul, iar guvernatorul, prieten cu președintele? Desigur! Evanghelia trebuie să fie predicată prin mărturie. Acesta este planul divin. Unul câte unul, un prieten unui prieten, o rudă altei rude, un vecin altui vecin. Apoi, evangelistul vine să culegă rezultatele.

Provocarea

Când eram adolescent, Billy Graham a condus o campanie de evanghelizare pe Stadionul Național din Lima. Fratele meu mai mare și eu l-am ascultat vorbind. Când am văzut că 35.000 de persoane ascultă solia rostită de el, m-am întrebat: „Nu suntem noi biserică din timpul sfârșitului? Nu avem noi o solie completă? Atunci de ce ne mulțumim numai cu faptul că se umple un cort doar cu

reprezintă membrul bisericii care este transformat în ucenic.

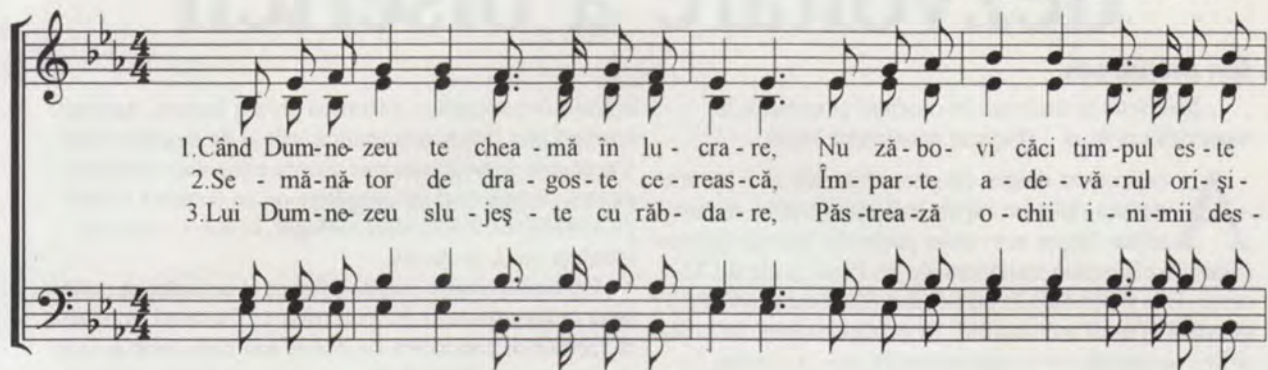
Marele mandat nu ne poruncește doar să mergem, să botezăm sau să-i învățăm pe oameni. Patru verbe domină Matei 28,18: *duceți-vă, faceți, botezați și învățați*. Dintre acestea, textul grecesc pune la imperativ doar un singur verb: *faceți*. Imperativul marelui mandat este acela de a face ucenici noi. Fiecare ucenic trebuie să fie implicat în misiunea de a face noi ucenici. O campanie de evanghelizare nu poate avea rezultate bune fără lucrarea fiecărui creștin.

Aceasta este provocarea evanghelizării – provocarea de a ajunge la mulțimile din orașe. Noi trebuie să răspundem acestei provocări. Duhul Sfânt va face restul.

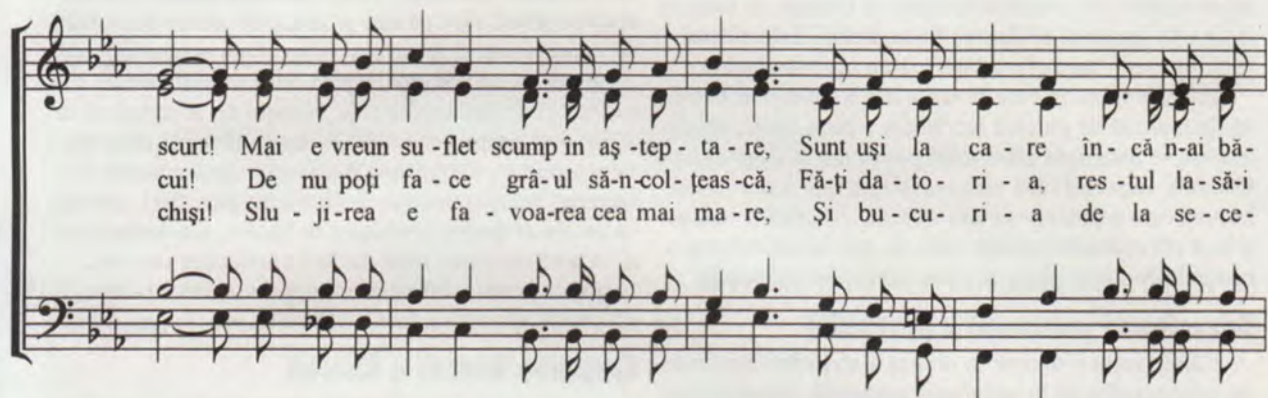
Alejandro Bullon este secretarul Asociației Pastorale a Diviziunii America de Sud, Brasilia, Brazilia. Ministry, iunie 2001

Când Dumnezeu te cheamă

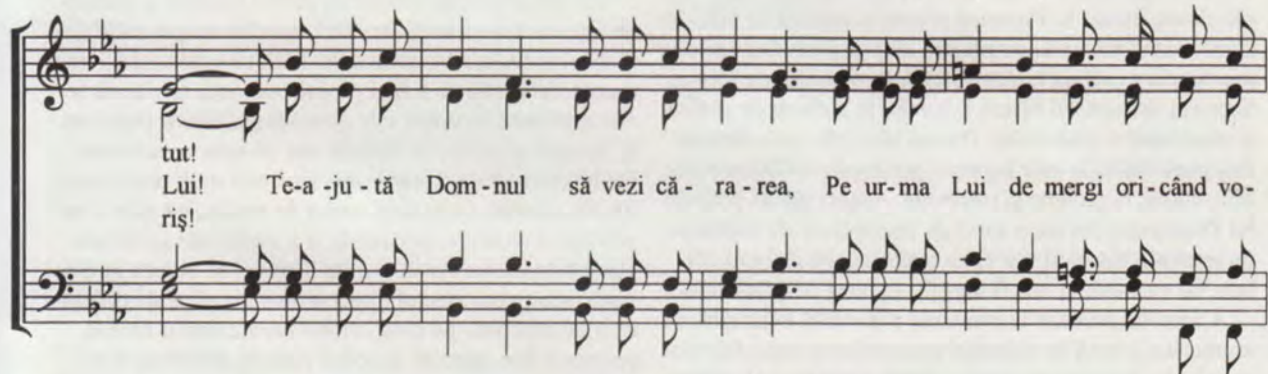
Text și muzică: B. Catană

1. Când Dum-ne-zeu te chea-mă în lu-cra-re, Nu ză-bo-vi căci tim-pul es-te
2. Se-mă-nă-tor de dra-gos-te ce-reas-că, Îm-par-te a-de-vă-rul ori-și-
3. Lui Dum-ne-zeu slu-jeș-te cu răb-da-re, Păs-trea-ză o-chii i-ni-mii des-

scurt! Mai e vreun su-flet scump în aș-tep-ta-re, Sunt uși la ca-re în-că n-ai bă-
cui! De nu poți fa-ce grâ-ul să-n-col-țeas-că, Fă-ți da-to-ri-a, res-tul la-să-i
chiși! Slu-ji-rea e fa-voa-rea cea mai ma-re, Și bu-cu-ri-a de la se-ce-

tut!
Lui! Tă-a-ju-tă Dom-nul să vezi că-ra-rea, Pe ur-ma Lui de mergi ori-când vo-
riș!

ios! Tu ur-că mun-ții și stră-ba-te za-rea Fii me-sa-ge-rul pă-cii lui Hris-tos!

Pastorul – factor de dezvoltare a bisericii

Ion Bucuman

„Bisericele se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi.” (Faptele apostolilor 16,5)

Acest raport despre creșterea bisericii este un mic detaliu dintr-un raport mai cuprinzător, în care aflăm despre activitatea pastorală intensă, precum și despre călătoriile misionare ale lui Pavel și ale lui Timotei. Este o perioadă în care Duhul Sfânt are conducerea bisericii în mod indiscutabil. Se produc semne, iar călăuzirea apostolilor este supranaturală, pur și simplu. În acest context, se deschide lucrarea în Europa, în timp ce Asia este cuprinsă de flacăra Evangheliei. Este efectul ploii timpurii, care oferă bisericii un start strălucitor.

În acest timp, în care biserica din România ar trebui să fie mișcată de puterea lucrătoare a ploii târzii, atenția noastră se îndreaptă către rolul pastorului în dezvoltarea bisericii. Raportul citat mai sus indică spre o dezvoltare internă care o precede pe cea externă. Am putea adăuga o fază chiar premergătoare celei de dezvoltare internă a bisericii. S-o numim pe aceasta dezvoltare personală.

Dezvoltarea personală a pastorului

Când facem o trecere în revistă a scrierilor inspirate, cu referință directă la activitatea pastorală, așa cum sunt ele sistematizate în *Pastoral Ministry*, editată în 1995 de Conferința Generală, constatăm că prima secțiune și cea mai amplă se referă la dezvoltarea personală a pastorului. Secretul dezvoltării bisericii începe în camera de studiu și rugăciune a pastorului. Primul lucru de care depinde misiunea bisericii este legătura personală cu Dumnezeu, prin studiu, rugăciune și meditație. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu devine o sursă de inspirație și de călăuzire, programele bisericii vor fi cu siguranță pe drumul cel bun, iar oamenii ei vor fi îngrijiiți în mod corespunzător.

Capitolul privitor la creșterea personală cuprinde, de asemenea, o listă de trăsături caracteristice unui lucrător de succes. Aceasta cuprinde calități precum: consacrare, compasiune, sacrificiu de sine, atitudine pozitivă, umilință, responsabilitate, dispoziție de a colabora. Asemenea trăsături de caracter nu sunt rezultatul întâmplării și nici nu țin de moștenirea genetică. Ele se dezvoltă în timp și cu mîgală, în mijlocul provocărilor și dificultăților de tot felul, întâmpinate într-o atitudine profund creștină și într-o permanentă căutare de Dumnezeu. Zeci de ani sunt necesari până când aceste caracteristici să devină suficient de solide pentru a oferi pastorului baza acceptării și încrederii din partea poporului și deci posibilitatea de a lucra eficient cu oamenii și pentru ei.

Tot în domeniul creșterii personale, Ellen White

amintește educația și instruirea pentru lucrare. Acestea cuprind atât latura academică, cât și pe cea practică. Un accent special este pus asupra educației continue, pentru că procesul de pregătire nu se termină o dată cu absolvirea institutului teologic, ci acesta durează întreaga viață pastorală.

Un capitol aparte ocupă formarea și dezvoltarea pastorului ca lider spiritual. În acest context, Cuvântul recomandă modele de conducere slujitoare, mai mult decât pe cele de conducere autoritară. Numai cine este dispus să se conducă în primul rând pe sine și să acorde atenție dezvoltării personale poate fi de un real folos altora și bisericii sale. „Dumnezeu este dezonorat prin orice manifestare de autoritate și de înălțare de sine. Nimeni nu ar trebui să se așeze prin propria sa putere în locul minții și judecății altora, pe care Dumnezeu îi folosește de asemenea, în lucrarea Sa” (*Testimonies to Ministers*, pag. 491). „Pentru ca un om să devină predicator de succes, este esențial ca el să aibă ceva mai mult decât o cunoaștere din cărți. Lucrarea pentru suflete cere integritate, înțelepciune, sânguință, energie și tact” (*Mărturii*, vol. 3, pag. 553).

Creșterea internă a bisericii

Lucrarea pe care o face un pastor dedicat și condus de Dumnezeu va avea un efect imediat asupra calității vieții spirituale a bisericii sale. Fără ca acesta să își dea seama, felul său de a fi și propria sa viață spirituală se vor transmite bisericii sale de-a lungul orelor petrecute la amvon, vizitelor în familie sau diverselor activități ale bisericii. Însăși predicarea este mai mult decât suma ideilor adunate în timpul orelor de studiu, ea este o exprimare a credinței personale și a vieții sale spirituale. Dacă biserica lui Pavel și a lui Timotei se întărea în credință, acesta era efectul direct al lucrării pline de dragoste și de credință, pe care cei doi predicatori o făceau printre ai lor, precum și rodul muncii sufletului lor.

Este nevoie de un program bine alcătuit și orientat, care să înlăture nevoile locale ale bisericii și pe cele profund umane, astfel încât credincioșii să fie ajutați să crească personal și împreună. Viața spirituală și bunăstarea comunitară constituie chiar motivația și răsplata pastorului și a bisericii sale. O astfel de comunitate religioasă este un loc atrăgător pentru cei din afară, astfel că, fără prea mult efort, biserica va crește și numeric, și geografic, după ce a crescut mai întâi în calitatea vieții interioare.

Viața bisericii locale înseamnă mai mult decât întruniri de rugăciune și ocazii de predică. Au fost create departamente specializate, care să întâmpine atât nevoile credincioșilor, cât și disponibilitatea acestora pentru slujire. Este

proverbială remarca făcută de curând de unul dintre candidații pentru botez: „Eu vreau să fiu botezat, dar vreau la fel de mult să și lucrez ceva. Dați-mi de lucru”. Cea mai bună formă de integrare și de îngrijire a noilor veniți este prin cuprinderea acestora în programele bisericii, prin care puterea lor de lucru și darurile lor spirituale își găsesc rostul și împlinirea.

Unul dintre cele mai mari servicii pe care le poate face un pastor bisericii sale este să alimenteze viziunea comunității și a credincioșilor cu privire la perspectiva dezvoltării și creșterii. Când atenția credincioșilor este permanent îndreptată spre împlinirea făgăduințelor divine, spiritul bisericii va crește viguros, pentru că așteptările sunt împlinite și mâna lui Dumnezeu este văzută la lucru, împărtășind bucurie și speranță. Un pastor vizionar este una dintre cele mai mari binecuvântări pentru biserică sa. Timpul și efortul lui pentru a împărtăși bisericii ceea ce el crede despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa vor fi răsplătite prin evitarea multor încercări și dificultăți în care biserică ar intra, dacă nu ar avea o viziune a credinței.

Viața internă a bisericii se dezvoltă cel mai bine în cadrul activităților de grup. Școala de Sabat poate deveni suportul atât pentru studiul săptămânal, cât și pentru creșterea și susținerea personală, dar mai ales pentru extinderea lucrării. Spiritul Profetic vorbește atât despre un grup de susținere al pastorului, cât și despre lucrarea pe care o pot face grupele mici ale bisericii sale. „Predicați mai puțin și lucrați mai mult prin a ține lecturi biblice și a vă ruga împreună cu familiile și cu grupele mici.” (*Review and Herald*, 8 dec. 1885)

Dezvoltarea externă

În această perioadă, în care ne pregătim pentru evenimentul major al acestui an, NET 2002 sau GALILEANUL, întreaga biserică este cuprinsă de fervoarea activităților pentru încheierea lucrării. Un factor determinant privind efectul bisericii asupra comunității umane din jur este imaginea publică. Fr. Sattelmajer, directorul unui program al Asociației Pastorale de la

Conferința Generală, a exprimat de curând ideea că, în lucrarea publică, nu activitățile și programele sunt primul lucru important, ci prezența noastră ca biserică. Acolo unde societatea percepe biserică adventistă ca fiind un factor de progres care răspunde nevoilor sociale și reprezintă o autoritate morală și o forță de vindecare umană, oamenii vor fi atrași în mod normal și vor accepta adevărul propovăduit, chiar dacă acesta nu este popular. Pastorul însuși și imaginea sa publică formează un punct de plecare solid pentru extinderea bisericii. Există o preocupare serioasă, din partea Departamentului de Libertate Religioasă, de a face din fiecare pastor o personalitate publică pe plan local.

Bisericile sunt încurajate să organizeze întruniri și activități la care să fie invitate în mod oficial persoane din administrația publică, precum și din alte instituții și biserici. Este adevărat că asemenea programe presupun o serie întreagă de riscuri și dificultăți, dar ori de câte ori curajul pastorului și al bisericii le depășește, beneficiul este incontestabil. Stabilirea de relații publice creează un cadru de manifestare a vieții de credință, în care Evanghelia este luată în serios, iar suferințele doritoare după adevăr nu se vor simți înjosite, participând la întrunirile adventiștilor. Pastorul și comitetul bisericii se vor gândi în mod serios la un plan de activități care să sporească credibilitatea și autoritatea bisericii în fața oamenilor, pentru că noi nu am fost chemați la un duh de robie, ci la unul de libertate și de creștere. Modestia și smerenia nu vor fi cu nimic păgubite în asemenea ocazii, în care putem fi cunoscuți și în care legăm prietenii care vor conduce pe mulți la mântuire. Adesea, respectul și considerația societății sunt mult mai mari decât suntem noi conștienți de acest lucru, iar poziția noastră este prea puțin folosită pentru înaintarea lucrării.

Citez aici cuvintele unui viceprimar, invitat la festivitatea de deschidere a anului academic, la Institutul Teologic. „Dv. aveți lucruri de o deosebită valoare, dar pe care lumea

nu le cunoaște și din acest motiv vă judecă adesea greșit. Este datoria dv. să vă faceți cunoscuți și este vina dv. pentru lipsa de informații în acest sens.” Cei prezenți la această declarație au încercat să explice câte ceva despre modestia creștină, dar n-au reușit să fie prea convingători. Viceprimarul avea dreptate. Suntem vinovați că lumea nu ne cunoaște cum ar trebui. Poți deveni foarte bine cunoscut și să rămâi modest, simplu și plin de bun-simț. Dezvoltarea bisericii este un act public și nu poate evita canoanele acestui domeniu.

În unele zone ale țării asistăm la o adevărată explozie a prezenței noastre în mijloacele publice de informare în masă. Totul a început de la faptul că un număr de pastori curajoși au crezut că Dumnezeu deschide porți spre posturile de radio și televiziune locale și în mod providențial inițiativele lor s-au soldat cu experiențe peste așteptări. Trăim în aceste zile o tot mai mare orientare a oamenilor și chiar asistăm la un fel de dependență a acestora față de radio și televiziune. De ce să nu folosească și biserică aceste canale pentru a ajunge la inimă oamenilor? Vorba fratelui Doane McKee, directorul Programului de Misiune Globală al Uniunii Pacificului de Sud, asistentul fratelui Jere Patzer: „Când pe toate posturile se transmit știri despre ceea ce face Satana și despre nenorocirile care se întâmplă în lumea întreagă, de ce să nu vorbim și noi lumii despre lucrările pe care le face Dumnezeu, folosind aceleași căi de transmisie?”

Dezvoltarea bisericii începe în camera de rugăciune a pastorului, continuă la altarul familiei și în vizitele pastorale, trece pe la amvonul bisericii locale și sfârșește în viața publică, unde biserică este tot mai mult dorită și așteptată să devină ceea ce Dumnezeu a spus că trebuie să fie – „o lumină așezată pe un munte”. Așa cum pe vremea lui Pavel și Timotei bisericile creșteau tot mai mult în credință și la număr, Duhul Sfânt poate face și astăzi același lucru, dacă este crezut, apreciat și cerut.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe.

O experiență de neuitat

Rubrică realizată de Mirela Csavdari

Nu știu dacă vă mai amintiți, dar în perioada comunistă, când toate acțiunile bisericii erau urmărite îndeaproape, a-ți dori să pleci misionar putea fi considerat doar un vis, și acesta imposibil de realizat. Iată că acum visurile îndrăznețe de atunci își pot găsi împlinirea. Maria Bența, din comunitatea Nazna, județul Mureș, poate confirma acest fapt. Deși implicată în lucrarea medicală și de asemenea în acțiunile bisericii, Maria a acceptat cu bucurie invitația de a merge în Republica Dominicană ca misionar. Veți afla în continuare câte ceva din această călătorie „de neuitat”.

Una dintre dorințele mele cele mai mari care m-au urmărit pe parcursul vieții a fost aceea de a fi misionar medical. De multe ori visam să plec în alte țări, unde este nevoie ca oamenii bolnavi, săraci sau analfabeți să fie ajutați.

Anul acesta s-a ivit această ocazie, pe care parcă am așteptat-o dintotdeauna. Câțiva români am fost solicitați să participăm la un proiect misionar, care urma să aibă loc pe o insulă, unde n-aș fi crezut că voi ajunge vreodată: Republica Dominicană. Acest proiect a fost susținut de organizația A.Z.S. din SUA numită OCI, organizația tuturor organizațiilor non-profit, din care face parte și CSMP Herghelia, din județul Mureș.

Republica Dominicană este o insulă înconjurată de Marea Caraibilor, fostă colonie spaniolă, situată la o distanță de 10.000 km de România. A fost descoperită de Cristofor Columb, ca fiind cel mai frumos loc văzut vreodată, de aceea i-a și pus numele tatălui său, Domingo. Capitala este la Santo Domingo. Republica Dominicană are peste opt milioane de locuitori, dintre care în jur de 4 milioane în capitală. Limba oficială este spaniola. Cea mai mare parte a populației (80%) trăiește în condiții modeste. Casele sunt sărăcăcioase, dar curate, oamenii au venituri mici și nu le place oceanul!

Biserica Adventistă are aici, pe insulă, peste 120.000 de membri, în peste 1000 de biserici locale. Numai

capitala găzduiește peste 200 dintre acestea.

Înainte de a porni efectiv în această misiune de evanghelizare, am participat și la Conferința ASI (Societatea Oamenilor de Afaceri Adventiști) din California, societate la care suntem membri de patru ani și care este identică cu SCOAR din România.

În afară de adunarea Conferinței Generale, ASI reunește frați și surori din lumea întreagă, indiferent că au o firmă sau nu, care își aduc aportul la proiectele misionare din lumea întreagă. În câteva minute s-au adunat aproape 4.000.000 \$, care vor fi folosiți pentru proiectele misionare din anul următor.

Tot aici am întâlnit o soră care tocmai vizitase Republica Dominicană. Eu, bucuroasă, am rugat-o să-mi spună câte ceva despre locul pe care urma să pășesc în curând.

„În nici o țară nu am văzut ca frații și surorile să se iubească așa de mult ca acolo!” mi-a declarat dânsa.

Am fost bucuroasă și totodată curioasă să ajung în acest loc, care, de departe, părea atât de deosebit. Așa se face că, pe 12 august, am plecat din California spre Republica Dominicană și am descoperit că tot ceea ce auzisem era adevărat. Nu voi uita niciodată mâinile calde cu care ne-au întâmpinat, zâmbetele calde și prietenoase care ne-au fost gazde în perioada șederii noastre acolo.

Programul de evanghelizare a început pe data de 15 august și a

ținut până pe 9 septembrie 2001. Am fost organizați în 100 de grupe, care urmau să fie repartizate în 100 de biserici locale adventiste. De asemenea, în fiecare biserică locală urma să aibă loc câte o expoziție de sănătate. Din cele 100 de grupe, 3 erau de români; am fost 11 persoane, care am activat în 3 biserici locale:

Piantini – este și sediul Uniunii A.Z.S. Acolo a fost evanghelist fratele Niculescu Emilian, președintele Conferinței Transilvania de Sud.

Betel – evanghelist a fost numit fratele Nicu Dan, director al CSMP Herghelia.

Boca Chica – evanghelist fiind fratele Ludo (Slovenia), care este director la școala de la CSMP Herghelia.

În fiecare loc era numit și un coordonator al expoziției de sănătate. El prezenta așa-numita „Pilulă de sănătate”, care dura aproximativ 10 minute înaintea fiecărei prelegeri. Și eu am avut ocazia de a prezenta câteva dintre „pilulele de sănătate”.

De asemenea, s-au ținut câteva întruniri cu tineretul. Alex, terapeut la Herghelia, s-a ocupat de aceasta, având-o ca translatoare pe Lenuța Cata din biserică locală Madrid. Mulțumim și fraților de acolo care au contribuit la lucrarea de vestire a Evangheliei.

Maria Bența le vorbește copiilor din Republica Dominicană

Împreună cu fratele meu, am fost solicitați să înființăm un cor în două dintre aceste biserici locale. Am activat mai mult în Betel și, în străduința noastră de a face un lucru bun, ne-am lovit de obiceiurile din acele locuri, peste care nu am reușit să trecem. Aici, totul era diferit față de România. Am fost nedumeriți la început și dezamăgiți că, deși am anunțat că va fi repetiție, n-au venit decât câțiva frați. Apoi am înțeles că unul dintre obiceiurile cele mai împământenite era acela de a servi masa imediat ce apune soarele. La această oră preferau ca, în locul altor activități, să se așeze la masă.

Seara urmau prelegerile și nu prea ne-au mai rămas zile libere pentru repetiții. Trebuie să vă spun că frații

noștri de acolo nu au cor și nici unul dintre ei nu este pregătit în domeniul muzical. Când am ajuns noi, au scos din dulap o orgă electronică, pe care nu o folosiseră deloc, pentru că nimeni nu știa să cânte. Ne-a fost de mare folos în timpul evanghelizării!

În timpul prezentărilor, veneau foarte mulți oameni din afara bisericii. Spre încheiere, au avut loc și câteva botezuri. Ceea ce m-a surprins în mod plăcut a fost modul în care se efectua botezul. În timp ce candidatul intra în apă, prezbiterul anunța de la microfon: „Acum intră în apă...” și amintea numele persoanei care tocmai coborâse. Pastorul rostea câteva cuvinte despre experiența acelei persoane și era anunțată cântarea ei preferată. După ce avea loc scufundarea și se rostea un „Amin!” puternic, toată adunarea intona acea cântare preferată de candidat. La sfârșit, pastorul local făcea apel la cei care încă nu încheiaseră legământ cu Dumnezeu: „Puteți lua acum decizia de a vă preda lui Dumnezeu!”

Eram surprinsă de fiecare dată să văd mulți oameni, printre care și mulți copii între 8 și 12 ani, lăcrimând, pășind în față și cerând să fie botezați. Am înțeles că unii erau copii crescuți în biserică și au și fost botezați. M-a uimit felul și interesul cu care tinerii doresc

să studieze Cuvântul lui Dumnezeu.

Am avut ocazia să iau parte la un botez în biserică de la Uniune, unde pastorul Niculescu Emilian a avut bucuria de a-l boteza pe fiul fostului președinte al Republicii Dominicane.

Ultimul Sabat petrecut acolo a fost de neuit și ne-a fost greu să ne luăm rămas-bun de la frații noștri. Cu lacrimi în ochi, s-au ridicat toți din biserică locală și ne-au făcut cu mâna: „Să ne revedem în ceruri! Să ne revedem în ceruri!” au strigat într-un glas. Au fost deosebit de emoționante acele clipe!

După ultimul Sabat de evanghelizare a urmat, pe data de 9 septembrie, o întrunire a celor 100 de grupe, unde au fost prezentate rapoarte și experiențe. La raportul prezentat, totalul celor botezați cu această ocazie s-a ridicat la cifra de 3500 de suflete. Frații de acolo vor lucra mai departe cu cei ce nu au luat încă decizia pentru botez.

În ziua următoare, tocmai ne pregăteam să zburăm spre New York. Biletul de avion avea data de 12 septembrie. Cu o zi înainte avusese loc prăbușirea Gemenilor. Îngrijorați, cei din țară ne-au asaltat cu telefoanele. Mulți dintre ei au crezut că fuseserăm într-unul din avioanele deturnate. Dar Cineva avusese grijă ca data întoarcerii noastre să nu fie cea a tragediei americane. Știm că mulți frați de acolo s-au rugat pentru noi.

Abia după șase zile de așteptare am reușit să ajungem într-un New York speriat și îndoliat. În Sabatul acela, am fost zguduți de experiențele fraților noștri de acolo.

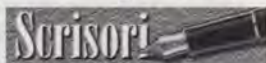
Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a călăuzit în tot drumul nostru. Pentru noi, a fost o experiență de neuit.

Doresc să transmit pe această cale salutul fraților din Republica Dominicană tuturor fraților români, căci avem aceeași țință, de a ne revedea în Împărăția lui Dumnezeu, și în special salutul pastorilor Victor Leger (președintele Conferinței din Santo Domingo), Carrera și Sosa, care doresc să viziteze România cât de curând.

Fie ca experiența noastră să ne întărească în credință. Amin.

Drepturi ale Împărăției – Opinie

Deși nu reprezintă un punct de vedere oficial, redăm mai jos opinia pastorului pensionar V. D. Cojea referitoare la articolul „Drepturi ale Împărăției”, publicat în Curierul Adventist din iunie a. c. – Redacția

Sub titlul „Drepturi ale Împărăției” Domnului Isus, care desigur „nu este din lumea aceasta” – după chiar spusele Lui –, dar are drepturile ei, am citit astfel cu privire la împărăția pământească: „Deși democrația poate fi lăudată, ea nu poate să garanteze libertatea religioasă... Pentru acest motiv, dreptul de a refuza să te supui trebuie să existe întotdeauna... Presupunând că ar mai exista Uniunea Sovietică sau condițiile regimului comunist și copiilor dv. li s-ar cere să meargă sâmbăta la școală, ca adventist de ziua a șaptea... vă trimiteți copiii la școală ori îi țineți acasă cu dv. sau la biserică, riscând să vi-i ia statul? Pentru că este împotriva conștiinței dv. să purtați arme... și țara nu vă oferă nici o alternativă, intrați în armată și încercați să vă descurcați cum puteți mai bine acolo? Ori refuzați și mergeți la închisoare sau și mai rău?” (Curierul Adventist, iunie 2001, pag. 14).

Un creștin veritabil nu poate agree formularea „dreptul de a refuza să te supui” cezarului. Atunci când autoritatea civilă îmi desconsideră alegerea de a mă supune poruncilor lui Dumnezeu, nu eu îmi iau dreptul să nu mă supun cezarului, ci el îmi ordonă în afara dreptului pe care îl are, își depășește mandatul divin și vina îi aparține; în această situație, prin atitudinea mea de aparentă insubordonare față de cezar, eu demonstrez că mai întâi sunt supus al lui Dumnezeu, cum ar trebui să fie și el, eu preferând să suport consecințele atitudinii lui greșite.

Trebuie să scoatem din vocabularul nostru cuvântul „refuz”, mai ales când este vorba de armată. În subordonarea față de cezar, putem ajunge în situații în care **nu putem** executa ceva sau altceva din ordinele lui, pentru că am leza pe Dumnezeu ori pe semenul nostru, dar aceasta este o cu totul altă față a problemei.

Consider că întrebarea: „Vă trimiteți copiii la școală” în Sabat (desigur, sub constrângere)? nu este pusă bine. Sub presiune, eu aș putea cel mult să cedez obligației ca fiul meu să se ducă la școală sâmbăta, contrar vrierii mele; dar aceasta nu înseamnă că eu îl trimit. Apoi, dacă, omeneste gândind, m-aș putea considera liber să fac în dreptul meu ce vreau, nu la fel stau lucrurile când este vorba de un altul, mai ales când acela este copilul meu. În riscul să-l ia statul dacă nu merge sâmbăta la școală, deși eu prefer să nu meargă sâmbăta la școală, nu ar fi o consimțire, ca atunci când copiii erau aduși jertfă lui Moloh, arși – o culme a nelegiuirii? Cinstit privind problema, nu am dreptul să aleg între rele, mai ales în dreptul altcuiva, și nu este principal să se spună că mi-ar reveni mie să fac ceva; într-o asemenea situație, orice așa face este rău; în astfel de circumstanțe, numai Dumnezeu poate face ceea ce este bine.

Să îi susținem pe cei care s-ar afla într-o astfel de criză, părinți și copii, și să-i lăsăm să o rezolve Dumnezeu prin ei.

Responsabilitatea, îndatorirea copiilor nu trebuie să fie desconsiderată sau neglijată. Dacă alții nu au dreptul să-l ia sâmbăta la școală, ca să-i dea orientarea dorită de ei, îmi re-

vine dreptul să fac din el ce vreau eu? Nu este voia divină deasupra mea și a lui? Copilul, în limitele lui, trebuie susținut de aportul părintesc, dar el însuși are mai multă nevoie de o astfel de relație cu Dumnezeu, încât alegerea și lupta să devină, în principal, partea lui.

Desigur, datele problemei sunt multiple, începând cu vârsta copilului. Oricum, aceasta rămâne doar o problemă de rugăciune. Este potrivită îndrumarea Mântuitorului privind fuga din Ierusalim, „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie...” (Mat. 24,20).

Pentru că este împotriva conștiinței dv., refuzați să purtați arme”. Autorul articolului vrea să dea impresia că aceasta este conștiința adventistă. „Sabia”, după rânduiala divină, încă este parte a cezarului; îndrumarea biblică pentru „ostași”, purtătorii de armă, a rămas aceea din Luca 3,14, care nu cuprinde lepădarea armei; în Ghetsemani, Petru a avut la îndemână o sabie, iar Mântuitorul i-a recomandat să o pună „la locul ei” (Mat. 26,52); anterior, El le spusese ucenicilor „să nu ia nimic cu ei pe drum, decât un toiaș” (Marcu 6,8), dar El le reproșa celor care L-au prins că au venit „cu săbii și cu ciomege” (Marcu 14,48). Sabia poate fi la locul ei ori nu, așa cum toiașul ar putea fi folosit ca ciomag; chiar piatra poate fi folosită ca armă.

Nu arma în sine sau doar portul ei de către un militar este un rău, ci fapta rea pe care el o poate face cu ea. În sistemul teocratic al Vechiului Testament, armele au avut rolul lor pozitiv sau negativ, ca și astăzi. Spiritul Profetic ne-a transmis că, sub Saul, Israel „trebuia să intre în război numai ca un act de ascultare de Dumnezeu” (Figuri din istoria biblică, vol. II, pag. 231). Dacă atunci Dumnezeu a avut în mod deosebit un popor al Său, El este deopotrivă și azi la cârma popoarelor și a fiecăruia în parte. Principală este discernerea și urmarea vocii lui Dumnezeu de cel în cauză; ar fi un mare grad de fariseism ca, pe de o parte, să caut ocrotirea săbiei Cezarului, dar, pe de altă parte, să refuz chiar și a o purta.

Nu toate problemele se rezolvă cu o singură formulă, iar urmarea unor șabloane anume ar fi legalistă, degradantă. Dacă alții transformă binele în rău, să ne ferim să facem noi aceasta.

Pentru noi, românii, abordarea acestor probleme, ieșite din confruntarea socială din trecutul apropiat, este gratuită; ea este și fără soluții sau concluzii spirituale; în schimb, derutează tânăra generație de adventiști, îi îndrumă pe tineri spre formule sociale și dă prilej neadventiștilor să ne privească după litera acestui articol. Avem nevoie de vechiul duh advent în orientarea noastră spirituală, precum și în formularea ei.

Experiența cu Dumnezeu de celor care am trecut prin asemenea situații este concludentă. „Dacă n-ar fi fost Dumnezeu de partea noastră...”

Să ne asigurăm de implicarea Lui în viața noastră pentru orientare și împuternicire, ca să trăim după principiile Împărăției cerești – o lucrare a Lui în/cu noi, ceea ce este cu totul diferit de ceea ce am putea face noi pentru El.

V. D. Cojea, pastor pensionar, București

Lucrarea misionară medicală te așteaptă și pe tine

Gily Ionescu

„*Lucrarea misionară medicală nu mi-a fost arătată niciodată altfel decât ca având aceeași legătură cu lucrarea cum are brațul cu trupul. Lucrarea de propovăduire a Evangheliei este întocmită pentru proclamarea adevărului și înaintarea lucrării atât pentru cei bolnavi, cât și pentru cei sănătoși. Acesta este corpul, lucrarea misionară medicală este brațul, iar Domnul Hristos este capul, deasupra tuturor. În acest fel mi-au fost prezentate lucrurile.*” (Ellen White, *Lucrarea misionară medicală*, pag. 316)

Există un limbaj specific adventist. Nu i-aș spune de lemn, ci mai degrabă tehnic; un *idiolect*. Vă provoc să descoperiți câteva din sensurile unei expresii binecunoscute, dar din păcate prea puțin înțelese: *lucrarea misionară medicală*. Veți câștiga nu doar o limpezire lingvistică, ci (sper!) o veritabilă revelație cu privire la misiunea și sensul vieții creștine.

La prima vedere, lucrarea misionară medicală (LMM) pare a fi o activitate rezervată unor specialiști – medici sau cadre medicale, care, pe lângă competența lor profesională, sunt și buni misionari. De asemenea, ne imaginăm că ei lucrează cu spor în zone îndepărtate, poate prin Africa, vindecând și predicând. Deși posibilă, această înțelegere a LMM este departe de sensul cel mai comun și actual al acestei expresii.

Ce este, de fapt, lucrarea misionară medicală?

„*Lucrarea misionară medicală aduce omenirii Evanghelia eliberării de suferințe. Ea este lucrarea de pionierat a Evangheliei. Este Evanghelia pusă în practică, descoperirea milei lui Hristos*” (*ibid.*, pag. 318).

Sase dimensiuni ale lucrării misionare medicale

1. Simpatie. „Descoperirea milei lui Hristos” începe cu manifestarea simpatiei față de cel aflat în necaz. În mod firesc, noi tindem să fugim de suferința celor din jur. „Simpatia autentică între om și semenii săi trebuie să fie semnul distinctiv dintre cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și cei care sunt nepăsători față de Legea Sa. Câtă simpatie a dovedit Domnul Hristos, venind în această lume pentru a-Și da viața ca jertfă pentru o lume care era pe moarte! Religia Sa a condus la ceea ce este lucrarea misionară medicală autentică. El a fost o putere vindecătoare. ‘Milă voiesc, nu jertfă’, a spus El. (...) Dumnezeu dorește ca misionarii Săi medicali să lucreze cu iubirea și mila pe care le-a arătat Domnul Hristos când a fost în această lume” (*ibid.*, pag. 333, 334). Din această perspectivă, orice cuvânt sau

gest, izvorât din milă și iubire, este LMM.

2. Speranță. „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrană de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‘Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2, 15-17). A hrăni speranța, în înțelesul cel mai profund al cuvântului, înseamnă a face ceva concret pentru semenii noștri, ale căror speranțe au fost de atâtea ori înșelate. „Predicarea Evangheliei cuprinde mult mai mult decât rostirea de predici. Cei neștiutori trebuie să fie luminați; cei descurajați trebuie înălțați; cei bolnavi trebuie vindecați” (*ibid.*, pag. 334).

3. Instruire. Este uimitor câtă ignoranță există în jurul nostru (uneori și în mijlocul nostru) în ce privește principiile vieții sănătoase. Ca biserică, avem în mâinile noastre de mai bine de un secol cărțile Spiritului Profetic, în care aceste principii sunt prezentate cu claritate. Din păcate, mulți le-am acordat doar un respect simbolic, fără să ni le însușim. Este timpul să ne reconsiderăm atitudinea față de legile ființei noastre și să ne lăsăm impresionați de importanța ascultării de ele, nu din rațiuni legaliste (ca și când am avea de-a face cu „puncte de mântuire”), ci din respect față de Creator și ca o condiție a eficienței în slujirea noastră creștină.

Sondajele de opinie arată că marea majoritate a oamenilor nu cunosc decât o mică parte din ceea ce trebuie să facă pentru a preveni și combate bolile cardiovasculare și cancerul, boli responsabile de 75% din decesele din țara noastră. Dacă oamenii ar ști și ar face ceea ce trebuie, 60-80% dintre aceste decese ar putea fi prevenite, iar calitatea vieții multor oameni ar crește simțitor. Cele opt principii de viață sănătoasă din cadrul programului NEWSTART oferă o soluție completă și accesibilă pentru toți: „Aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii” (*Divina vindecare*, pag. 106). Cunoașteți aceste principii? Le trăiți? Le prezentați și altora? Citiți revista *Viață + Sănătate*? O oferiți și altora? Când ați ajutat ultima dată la o clasă de gătit organizată de biserica dv. locală? Dacă așa ceva nu s-a făcut niciodată în biserica dv., nu credeți că vă lipsește ceva important?

4. Remedii naturale. Acestea sunt strâns legate de cele opt principii de viață sănătoasă menționate mai sus. Ele includ folosirea adecvată a plantelor medicinale pentru tratarea unor boli, tratamentele cu apă, masajul și

alte mijloace naturale, simple, prin care Dumnezeu oferă vindecare.

„Tratamentele cu apă, aplicate cu înțelepciune și cu pricepere, pot constitui mijloacele de salvare a multor vieți. Să studiem cu atenție și apoi să aplicăm tratamentele cu grijă” (*Lucrarea misionară medicală*, pag. 88).

Aș dori să atrag atenția asupra câtorva pericole care ne pândesc aici. Mai întâi, deși nu este obligatoriu să fii cadru medical pentru a putea folosi și prescrie aceste remedii naturale, observați că trebuie „să studiem cu atenție” înainte de a le putea aplica. (Fiecare dintre aceste remedii are indicațiile și limitele sale. Fiecare presupune o tehnică de administrare care trebuie să fie foarte bine însușită.) În al doilea rând, există primejdia de a ne lăsa cuceriti de eficiența și de experiența câștigate prin folosirea unui remediu natural în așa măsură, încât să ajungem să-l considerăm un panaceu și să reducem toată reforma sănătății la acel unic aliment sau ceai cu care ne-am obișnuit să lucrăm. Să ne ferească Dumnezeu de o astfel de „idolatrizare” a vreunui remediu!

5. Tratamente medicamentoase și chirurgicale. Poate vă surprinde includerea tratamentelor medicamentoase între dimensiunile LMM. De aceea, sunt necesare câteva precizări:

• Medicamentele folosite în timpul în care a scris Ellen White erau cu mult mai toxice și mai puțin eficiente decât cele folosite astăzi.

• Folosirea medicamentelor nu trebuie și nu poate să înlocuiască niciodată schimbarea stilului de viață și corectarea obiceiurilor greșite. Cu puține excepții, medicamentele nu corectază cauzele bolilor, ci ameliorează simptomele lor. În acest context trebuie înțeles sfatul inspirat: „Învățați-i pe oameni să nu folosească medicamente. Să le folosească din ce în ce mai puțin și să depindă tot mai mult de agenții naturali de vindecare; atunci natura va răspunde medicilor lui Dumnezeu – aerul curat, apa curată, mișcarea fizică și o conștiință curată” (*ibid.*, pag. 344).

• Administrarea medicamentelor ține de competența medicului și ar trebui făcută întotdeauna în paralel cu corectarea stilului de viață al pacientului.

În privința tratamentelor chirurgicale, acestea reușesc adeseori să salveze vieți și sunt un dar al lui Dumnezeu oferit omului suferind. De fapt, unii sunt de părere că chirurgia a apărut înainte chiar de căderea omului în păcat! (vezi Gen. 2,21.22).

6. Puterea și voința de schimbare. Oricât de multă informație am oferi celor care au nevoie de o schimbare în stilul lor de viață, acest lucru

Efectuată așa cum trebuie, lucrarea misionară medicală va deschide oamenilor accesul către puterea lui Dumnezeu, necesară pentru schimbarea în bine, va înlătura prejudecățile și va înlesni primirea Evangheliei.

nu este suficient. De pildă, doar o mică parte dintre fumători reușesc să se lase de fumat, deși marea lor majoritate doresc și din când în când încearcă să renunțe la acest viciu. Cele care lipsesc cel mai mult sunt motivația și puterea de schimbare. Ca „trimiși împuterniciți ai lui Hristos” (2 Cor. 5,20), noi avem acces la puterea care poate birui orice păcat și orice obicei nesănătos și avem datoria să le arătăm semenilor noștri cum pot obține această putere (Filip. 2,13).

Lucrarea misionară medicală este pentru toți

„Am ajuns într-un timp când fiecare membru al comunității trebuie

să ia parte la lucrarea misionară medicală... Pretutindeni oamenii pier din lipsă de cunoștință cu privire la adevărurile încredințate nouă. Membrii comunității au nevoie să fie treziți spre a-și înțelege răspunderea de a împărtăși aceste adevăruri” (*Mărturiu*, vol. 7, pag. 62).

Altfel spus, deși cei ce au făcut din sănătate o profesie ar trebui să fie în prima linie a LMM, situația prezentă a lumii este de așa natură, încât toți ar trebui să se implice. Cu atât mai mult cu cât cadrele medicale sunt adeseori împiedicate de lipsa de timp și de limitele sistemului sanitar modern. Prea puțini medici mai găsesc astăzi răgazul de a da sfaturi și ajutor pacienților lor pentru a-și schimba în bine stilul de viață. Prea adesea ei se rezumă la consultație, investigații și prescrierea unui tratament medicamentos. Medicina modernă, în ciuda progreselor impresionante, suferă de o lipsă gravă: a devenit tot mai impersonală, tot mai tehnică, în așa măsură încât cel suferind ajunge adesea să se simtă mai degrabă un obiect decât un pacient înconjurat de compasiune. Acesta este, în parte, motivul pentru care medicina alternativă (homeopatia, acupunctura, reflexoterapia și toate celelalte variante ale ei) are atâta succes. Din această perspectivă, atractivitatea de care se bucură medicina alternativă ar putea fi considerată un „efect secundar” al lipsei noastre de implicare în LMM.

În concluzie, putem spune că LMM este o datorie pentru fiecare credincios. Dintre cele șase dimensiuni principale ale LMM, cinci sunt accesibile oricărui membru. Efectuată așa cum trebuie, LMM va deschide oamenilor accesul către puterea lui Dumnezeu, necesară pentru schimbarea în bine, va înlătura prejudecățile și va înlesni primirea Evangheliei.

Pentru un studiu aprofundat și complet al LMM, vă invit să studiați cartea *Lucrarea misionară medicală*, de Ellen White, publicată recent de Casa de Editură „Viață și Sănătate”.

Dr. Gily Ionescu este directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe.

Ferice de cei...

Eugenia Bubău

Astăzi, cuvântul *fericire* pare lipsit de sens; poate și profetului i s-a părut lipsită de sens recomandarea pe care Domnul i-a făcut-o în situația în care se afla: „Suspină în tăcere, dar nu plânge...” (Ezech. 24,17). Nepotrivit mi s-a părut și mie când reîncepusem școala în primul an după război, iar preotul care ne preda religia a intrat în clasă și, ursuz cum era, ne-a cerut să scoatem o foaie de hârtie pentru extemporal. „Scrieți Fericirile”, tună el. Tonul lui numai la fericire nu ne îndemna. Aveam o singură carte de religie pentru toată clasa. Știam doar că fiecare Fericire începe cu „Ferice de cei...”, dar nu știam cine sunt aceștia. Am scris la începutul fiecărui rând „Ferice de cei...”, „Ferice de cei...”. În orice parte îmi îndreptam gândul ca să găsesc vreo fericire, mă loveam de nefericirea fiecărei zile. Eram într-o situație în care trebuia ca alții să aibă grijă de mine. Singura masă pe zi o serveam la cantina școlii pentru cei orfani, unde soția directorului era „bucătăreasă”; acasă nu mă aștepta nimeni, aveam lipsuri de toate felurile și trebuia să scriu despre fericire. Trezită din visările mele cenușii, priveam foaia goală. Intrasem în criză de timp. Încercam să trag cu ochiul pe hârtia colegei, ca să fur măcar o fericire, dar în zadar, ea ținea mâna pe coală. Am dat foaia fără Fericiri.

Gustam o fericire de moment atunci când, în recreație, puteam sta în preajma unei colege, fiica unui comerciant, și priveam cum ea mânca o portocală, iar mie îmi dădea cojile; sau când, în drum spre școală, treceam pe la o altă colegă, singură la părinți, ca să mergem împreună. O așteptam până când servea masa. Stăteam lângă ușă, unde, de fiecare dată, mi se puneau un ziar sub picioare; era bine totuși că stăteam la caldura. Au fost clipe de fericire efemeră ale copilăriei.

Dorința de a fi fericită m-a urmărit ca o umbră până târziu, fără să-mi dau seama că nefericirea este o stare, și nu un fapt, pentru că ne-am născut așa. Confruntarea cu nefericirea alunga orice speranță de a o găsi. Consideram că această stare este construită pe o poziție socială moștenită sau dobândită; că fericirea depinde de

ierarhia valorilor umane.

Ajunsă la vârsta când puteam descifra acest cod enigmatic, am constatat cât de nefericiți erau cei considerați fericiti. Mulți se declară fericiti datorită prosperității materiale; alții, pentru că s-au realizat profesional. Unii, pentru care împlinirea a ajuns la apogeu, au început să nu-i mai simtă gustul.

Astăzi, după ce am cunoscut că fericirea este o Persoană, pot să completez extemporalul și să primesc o notă mai bună.

Aflasem despre o cunoștință, bine realizată profesional și material, care își desfășura activitatea într-un frumos sanatoriu, amplasat pe locul unde se naște Dunărea, că, pentru câteva luni, și-a întrerupt activitatea ca să meargă într-o țară tropicală, să muncească la cules de fructe sub cerul torid. Motivul? Pentru ca, la întoarcere, să aprecieze fericirea la cotele cele mai înalte. Căutători de fericire într-o lume nefericită!

Când în jurul nostru nimic nu mai prezintă siguranță, când totul se clatină, există un singur punct de sprijin: Isus Hristos. El este Acela care face schimbul de valori pentru care poate am cheltuit talanți prețioși: energie, timp și sănătate. Cu prioritățile schimbate, eliberați de bagajul de „nimicuri”, începem să observăm că semenul nostru există și că are nevoie de noi. Atunci apare la orizont conturul clar al unei vieți fericite, trăite împreună cu Hristos.

Astăzi, după ce am cunoscut că fericirea este o Persoană, pot să completez extemporalul și să primesc o notă mai bună; târziu, dar încă nu este prea târziu:

- El este Împăratul împăraților.
- El va șterge orice lacrimă.
- El este blând și smerit cu inima.
- El este Pâinea vieții.
- El a avut milă și S-a jertfit pe Golgota pentru noi.
- El ne-a spălat păcatele în sângele Său.
- El este pacea noastră.
- El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.
- El a suferit ocară pentru noi.
- El este răsplata noastră.

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apoc. 22,14)

Eugenia Bubău locuiește la Târgu Mures.

Maranatha

Bonnie Walker

Ce ați învățat astăzi la școală?” a întrebat tatăl în timpul mesei.

„Nimic”, a spus Jeff.

„Nu știi”, a murmurat Jessica, mestecându-și morcovul.

„Eu am învățat ceva despre profesorul meu”, a spus Jaylene.

„Ce?” au întrebat toți. Acesta a fost primul an în care dl B a lucrat ca profesor și cei mai mulți elevi din clasa a șaptea l-au iubit.

„Se căsătorește?” s-a informat Jessica.

„În primul rând, el aleargă”, a spus Jaylene.

„Of”, s-a jeluț Jessica.

„El aleargă și se roagă”, a continuat Jaylene.

„De fapt, el ne-a spus că se roagă adesea pentru fiecare dintre noi în timp ce aleargă. Și ne-a mărturisit ceva ciudat – el se roagă pentru fiecare casă aflată pe traseul său.”

„Despre ce se roagă?” a întrebat Jeff.

„Probabil nici nu-i cunoaște pe oamenii aceia.”

„Eu doar vă spun ce am învățat”, a răspuns Jaylene. „Și cred că este un lucru frumos!”

„Și eu cred la fel”, a spus mama. „M-aș bucura să încerc să fac și eu aceasta. Astăzi avem atâta nevoie de rugăciune! Vrea cineva să alerge cu mine după ce terminăm de mâncat?”

„Eu am de făcut teme”, a spus Jeff.

„Diane vine la mine să învățăm pentru lucrarea de la științele naturii”, a răspuns Jessica.

„Aș vrea să pot merge cu tine, dar trebuie să plec la o întâlnire de comitet”, a adăugat tatăl.

„Merg eu cu tine, mamă”, s-a oferit Jaylene.

În seara aceea era rece și prima stea tocmai începea să se arate deasupra orizontului, când mama și fiica au ieșit pe ușă. Ele au decis ca, atunci când vor trece pe lângă o casă, să se roage în gând pentru oamenii care locuiesc în ea.

„Sunt sigură că nu voi putea să alerg tot drumul, dar putem să alergăm și să mergem alternativ”, a propus mama.

Când întrezăreau oameni care se mișcau printr-o cameră sau vedeau lumina unui ecran

de televizor, rugăciunile lor aveau mai multă semnificație. O casă a fost atrăgătoare în mod special. Pe inscripția de deasupra porții scria: „Maranatha”.

„Cu siguranță că aici locuiesc creștini”, a remarcat Jaylene. „Cuvântul acesta vine din Biblie, nu?”

„Da”, a răspuns mama. „Cred că înseamnă 'Domnul nostru vine'.” S-au rugat amândouă în gând pentru oamenii din casa care avea această inscripție la poartă.

Când se întorceau, au observat un obiect negru la mijlocul trotuarului. Amândouă s-au simțit neliniștite și intenționau să traverseze strada, când și-au dat seama că obiectul era un scaun cu rotile, în care se afla cineva. Scaunul stătea pe loc.

„S-a întâmplat ceva?” a întrebat mama.

„Da, bateria nu mai funcționează și nu pot să merg acasă”, a răspuns bătrânul din scaunul cu rotile. „Fiica mea a plecat până într-un loc și eu m-am hotărât să ies la o plimbare. Sunteți amabilă, ați putea să-i dați un telefon? Ea trebuie să fie acasă acum.”

„Unde locuiți?” a întrebat mama. „Vă vom împinge noi.”

Bătrânul le-a explicat că trebuie să meargă înapoi pe drumul pe care veniseră. În cele din urmă, le-a arătat o casă. „Acolo”, a spus el. Era casa cu inscripția „Maranatha”. „Poftim, aș vrea să vă plătesc pentru că m-ați ajutat”, a oferit el.

„A, nu, mulțumim. Ne pare bine că v-am putut ajuta”, a explicat Jaylene.

„Ați fost un răspuns la rugăciunea mea”, le-a spus bătrânul.

„Ei, este bine să știm că am ajutat să se răspundă rugăciunilor lui!” a spus Jaylene, în timp ce amândouă își continuau drumul pe trotuar. „Mamă, vii cu mine mâine seară?”

„N-aș vrea să pierd ocazia”, a asigurat-o mama.

Adventist Review, 16 august 2001

Timp pentru familie

- Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.
- Citiți Fapte 8,26-39. Filip a fost dispus să-l ajute pe etiopian. Este familia ta dispusă să-i ajute pe cei aflați în nevoie? Vorbiți despre subiectul acesta.
- Când te rogi, cere-I lui Dumnezeu să te ajute să observi nevoile oamenilor și apoi să faci ceva ca să-i ajuti.

Muzica ușoară și închinarea

Cezar Geantă

Moto: „Cu această metodă, muzica 'ușoară' devine o școală de trivialitate. Tinere generații, ascultând asemenea produceri, se pervertesc, își pierd înaltul instinct al iubirii ce înobilează pe om. Ciripitul vrăbiilor e mult mai aproape de poezie decât mieunatul absurd și cvasipermanent al bandelor de muzică ușoară.” (George Călinescu)

Muzica ușoară, folk, sau ambientală, cum mai este numită, a devenit o permanență în societatea contemporană în așa grad, încât nu mai poți scăpa de ea nici măcar la biserică. Tineretul, supraplin de acest gen de muzică, o promovează cu sârg în activitățile sacre, spre indignarea părinților și a bunicilor conservatori.

Este foarte ciudat însă că aceștia din urmă, neîndrăzind să protesteze din motive de jenă sau de teama de a nu fi ridicoli, neavând nici argumentele muzicologice necesare, încep treptat-treptat să-și obișnuiască auzul cu aceste producții, pentru ca, în final, chiar să le îndrăgească!

Astfel, muzica ușoară religioasă câștigă teren, înlocuind vechile imnuri, din înestimabilul patrimoniu bisericesc, cu un surrogat ieftin și nociv deopotrivă, care, în loc să purifice, îi distrează și îi amuză pe închinătorii amăgiți că Îl laudă pe Domnul, conform versurilor, când, de fapt, ei se distrează ca la orice spectacol profan.

Primii pași se fac pe neobservate, introducându-se mici aluzii sonore, anumite formule ritmico-melodice din repertoriul distractiv, în cadrul serviciului de închinare. Apoi urmează pașii mari, când se preiau melodii întregi cărora li se adaptează textul religios. În anumite biserici protestante, se practică, la ora actuală, fără reținere, o adevărată beție din vinul babilonian. Dacă deschizi butonul aparatului de radio pe lungimea de undă pe care emit aceste biserici sau dacă cumperi o casetă cu muzică zisă religioasă, înregistrată la posturile de radio creștine, vei avea surpriza să întâlnești genuri noi de muzică „religioasă” în locul celor tradiționale. Nu vei mai auzi imnurile solemne de altădată, nici psalmi, nici motete, nici mise, ci folk creștin, rock nou-testamental, blues neoprotestant, romante apostolico-țigănești, valsuri evanghelice etc., toate cu texte religioase despre jertfa lui Isus, despre revenirea Sa, despre mântuire ș.a.

În biserici au pătruns rockeri, rapsozi, chitarozi, folkști, făcând să dispară vechiul diacon muzical, cantorul, psaltul sau capel-maestrul. De fapt, și formațiunile corale sunt pe cale de dispariție. Se preferă soliștii și grupurile speciale, acompaniați de chitari și de orgi electronice sau, și mai simplu, acompaniați de „negativ”, după model american. De ce așa? E mai pragmatic, mai interesant, mai modern. Muzica valoroasă de

factură clasică necesită repetiții, exigență profesională, înaltă calificare. Muzica distractivă se realizează mult mai ușor. Ea nu pretinde decât trei condiții, care se pot realiza destul de repede: forță (stații de amplificare), ritmuri tari, dominante (grupul ritmic), și „glasuri” noi, nonconformiste (sintetizatorul). Restul, însășiarea de vorbe, este „floare la ureche”. Că accentele ritmice și cele melodice nu corespund, că versificația este amatoristică sau că pronunția este afectată sentimental, acestea nu deranjează pe nimeni.

Promotorii noului stil muzical bisericesc argumentează demersul lor cu necesitatea de a le vorbi oamenilor în limbajul pe care aceștia îl înțeleg cel mai bine. Acesta este nivelul lor estetic-muzical, spun ei, cu acesta ne și adresăm pentru a le putea împărtăși cuvântul Evangheliei. Mă întreb, în acest caz, unde mai este rolul educativ al bisericii, dacă standardul artistic și moral a fost coborât atât de jos. Nu mai rămâne de făcut decât să se adapteze și Biblia la limbajul omului de pe stradă, pentru a fi înțeleasă și acceptată de acesta. Predicile ar urma să fie un fel de șezători cu cimilituri, glume, mimă, pantomimă, în care publicul să se distreze copios, ca la spectacolele de satiră și umor. În acest caz, se înțelege că ar trebui să se schimbe și firma locașului de adunare.

În încheiere, iată cinci adevăruri evidente ca niște axiome, care pot sintetiza incompatibilitatea dintre spiritul lumesc și spiritul religios autentice în muzica sacră:

1. Muzica este un limbaj care creează stări afective și comportamentale, indiferent dacă este însoțită de text sau nu.
2. Mesajul muzical și mesajul literar trebuie să aibă același caracter; să fie în concordanță, nu în discordanță.
3. Între lume și biserică trebuie să existe o linie de demarcație și în ce privește muzica. Muzica luminează este, prin definiție, contrară idealurilor creștine.
4. Muzica distractivă, unită cu textele religioase, constituie capodopera lui Satana pentru generațiile sfârșitului, în ce privește degradarea simțului religios și inducerea unei atitudini permanente de ușurătate.
5. Muzica ușoară își are arsenalul ei specific prin care se exprimă, cum ar fi: compartimentul ritmic, chitara electrică, saxofonul, acele timbruri noi ale sintetizatorului care dau o notă de ironie, de umor, de grotesc, acordurile „picante” de septimă micșorată, de nonă, de undecimă, de terțdecimă, folosite în exces, ca și abuzul de acorduri secundare, evitându-se stâlpii tonali principali armonici.

Utilizarea acestor mijloace de expresie în cadrul muzicii religioase înseamnă deturnarea scopului acesteia de la solemnitate la divertisment.

Cezar Geantă este profesor de muzică în București.

Semnificația profeției împlinite

J. Maurer Vulvară

„Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt.” (Ioan 13,19)

Scene apocaliptice”, „tablou apocaliptic”, „lucruri incredibile”, „să nu-ți crezi ochilor” și alte expresii semnificative erau folosite la radio, la televiziune. Reporterii încercau să-și exprime uimirea și consternarea, anunțând cele întâmplate prin atacul terorist din 11 septembrie 2001 în America. Țintele atacurilor au fost, în New York, bursa (finanțele, economia) și, în Washington, Pentagonul (Ministerul Apărării). A treia țintă se spune că ar fi fost Casa Albă (creierul SUA), dar, din fericire, planul a eșuat. Surpriza a fost totală pentru lumea întreagă.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că avioane încărcate cu pasageri vor fi folosite în loc de proiectile, bombe, rachete. Ideea este satanică, inspirată de Lucifer, „ucigașul” (Ioan 8,44) milenar. Ochii mi s-au umezit privind scena: foc, fum și zgârie-norii prăbușindu-se la pământ într-un nor de fum și de praf. Au fost transformați în scrum sute de pasageri din avioanele moderne folosite la dezastru și mii de victime au fost prinse sub dărâmături sau mistuite de incendiu. Despre pagubele materiale, nu mai vorbim. Sentimentele oamenilor din lumea întreagă erau exprimate prin milă, compătimire și uimire, amestecate cu indignare, consternare și groază. Toți priveau uimiți și neputincioși. Să nu-ți vină să crezi cele văzute și auzite!

Nu doresc să fiu înțeles greșit. Am vărsat lacrimi. Mi-a fost afectat somnul. Mă gândeam nu numai la victime, ci și la cei rămași: părinți fără copii, văduve, orfani și rude îndoliolate. Noi ne conducem după învățăturile Bibliei: „Plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții” (Rom. 12,15.16). A te bucura de răul și de nenorocirea altuia, a fi nepăsător este ceva condamnat. Toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, unii credincioși, alții necredincioși, la fel ca în familiile noastre. Suferințele unora ar trebui să-i afecteze pe toți. Biblia arată că lui Dumnezeu Îi displace atitudinea de bucurie sau de satisfacție atunci când alții suferă. „Nu trebuia să te uiți mulțumit în ziua fratelui tău, în ziua nenorocirii lui, nu trebuia să te bucuri... în ziua pieririi lor, și nu trebuia să vorbești cu semeție în ziua strămtorării! Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut așa și se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău” (Obadia 13.15).

Isus, Mântuitorul, când S-a referit la evenimentele zilei din timpul Său, a scos o învățătură și a stabilit un principiu pentru urmașii Săi. Acest principiu este valabil și pentru noi: „În vremea aceea, au venit unii și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor. 'Credeți voi', le-a răspuns Isus, 'că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste care a căzut turnul din Siloam, și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel!” (Luca 13,1-5).

După modelul Domnului, dorim să subliniem și noi unele concluzii care ar trebui să fie trase din cele întâmplate în America. Isus a repetat de două ori ceea ce nu trebuie să credem, și anume că noi, care mai avem harul să

mai trăim, am fi mai buni decât ceilalți. Noi, cei în viață, avem responsabilitatea de a nu trece nepăsători pe lângă evenimentele contemporane, mari sau mici, ci să ne întrebăm ce lecție suntem chemați să învățăm. Sigur, ne vom referi la cele din domeniul religios, deoarece în domeniul social, în cel politic, în cel de ocrotire a vieții și în orice alt domeniu există specialiști care au menirea să tragă concluzii. Deși credința are atingere cu toate celelalte domenii și în special profetia biblică este înțeleasă numai în lumina mersului istoriei lumii, cele ce urmează sunt privite din punct de vedere religios, teologic.

Ce s-a întâmplat la data de 11 septembrie 2001 ne amintește despre cele scrise de Ellen White cu un secol mai înainte: „În viziune de noapte, mi-a trecut pe dinainte o scenă foarte impresionantă. Am văzut un imens glob de foc căzând peste unele clădiri frumoase, pricinuind nimicirea lor instantanee. Am auzit pe cineva spunând: 'Noi știm că judecățile lui Dumnezeu vin asupra pământului, dar n-am știut că vor veni atât de curând'. Alții, cu glasuri jalnice, spuneau: 'Ați știut! Atunci de ce nu ne-ați spus? Noi n-am știut'. De fiecare parte auzeam rostite cuvinte asemănătoare de reproș” (Mărturii, vol. 9, pag. 23).

Descrierea de mai sus are un caracter mai general și ar putea fi aplicată la cazuri diferite. Iată însă un alt pasaj, cu adresă mai precisă:

„Cu o anumită ocazie, pe când eram în New York City, am fost chemată

În timpul nopții să privesc clădirile care se înălțau etaj după etaj către cer. Clădirile acestea erau garantate că sunt sigure contra incendiului și erau înălțate ca să-i proslăvească pe proprietarii și constructorii lor. Mai sus și tot mai sus se înălțau clădirile acestea și în ele se folosea materialul cel mai scump.

Aceia cărora le aparțineau clădirile acestea nu se întrebau: 'Cum pot să proslăvesc mai bine pe Dumnezeu?' Domnul nu era în gândurile lor. [...]

Scena care mi-a trecut apoi pe dinaintea a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la clădirile falnice și presupus sigure contra incendiului și ziceau: 'Ele sunt în perfectă siguranță'. Dar clădirile acestea erau construite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile pompierilor nu puteau face nimic pentru a opri nimicirea. Ei nu erau în stare să folosească mașinile." (*Ibid.*, pag. 12)

Se spune că, atunci când s-a dat „alarmă de incendiu”, unii s-au conformat și au fugit pe scări (liftul fusese degradat) și și-au salvat viața; însă alții nu s-au sinchisit să fugă, ci au stat la bar sau la birou sub pretextul: „Clădirea este sigură contra incendiului, chiar dacă la etajele de mai sus este foc”. Se relatează despre o femeie care l-a prins pe un bărbat de mână și îl trăgea după ea pe scări în jos, deși el nu era de acord; dar, după ce au ieșit din clădire și a apărut prăpădul, el îi era recunoscător femeii pentru că l-a salvat. Se mai spune că, la prăbușirea etajelor superioare, presiunea loviturii a fost atât de mare, încât cinci etaje din partea de jos au intrat în pământ. Aceste clădiri din oțel și sticlă au fost nimicite și „pompierii nu erau în stare să folosească mașinile”. Foarte dureros, dar adevărat! Prin intermediul televiziunii, lumea întreagă privea cu respirația oprită la norul de fum negru și de praf, ca și când clădirile „ar fi fost făcute din smoală”. [Să nu pierdem din vedere faptul că lucrurile văzute de Ellen White privitoare la distrugerea orașelor și a marelui New York nu și-au găsit împlinirea deplină la 11 septem-

brie 2001. Dezastrul de la New York este doar o slabă reflectare a catastrofei finale, care va avea loc la a doua venire a Domnului Isus Hristos, când „pământul, cu tot ce este pe el, va arde” – 2 Petru 3,10. Nota redacției.]

O primă constatare care se impune este valoarea Spiritului Profetic. Nu fără temei spune Laodicea: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (Apoc. 3,17). O, dacă ar fi prețuită această comoară a „duhului proorociei” (Apoc. 19, 10). Este regretabil faptul că Laodicea suferă de orbire și că alte preocupări, uneori condamnabile, in-

ventate de arhirebelul, ocupă timpul prețios de studiu și devoțiune. El caută să amăgească, „dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24,24). Cât de valoroasă este recomandarea de a studia Biblia și Spiritul Profetic: „La Lege și la Mărturie! Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile peste poporul acesta” (Is. 8,20).

Până și oamenii din afara Bisericii Adventiste afirmă că această denomi-națiune a ajuns ceea ce este datorită rolului pe care l-a avut serva Domnului. Cum pot unii să ignore comoara prețioasă a „mărturiei lui Isus” (Apoc. 12,17)! În Spiritul Profetic avem o lumină care ne conduce până la sfârșitul timpului. Găsim solii foarte actuale, în care sunt descrise evenimente contemporane: „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți” (Ioan 13,19). Unul

dintre semnele de recunoaștere a bisericii adevărate este faptul că, în mijlocul ei, s-a manifestat „duhul profeției”. Iar unul dintre semnele că un profet este adevărat îl constituie faptul că ceea ce spune el se împlinește întocmai: „Poate că vei zice în inima ta: 'Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?' Când ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el” (Deut. 18,21,22). De asemenea:

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea despre care ți-a vorbit el zicând: 'Haidem după alți dumnezei' – dumnezei pe care tu nu-i cunoști – 'și să le slujim', să n-ascuți cuvintele acelui prooroc sau visător de vise” (Deut. 13,1-3). În cazul lui Ellen White, nu este vorba de așa ceva, însă trebuie să fim atenți, pentru că există și semne și minuni false: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului...” (Apoc. 13,13,14).

Deci, proorocul adevărat trebuie să împlinească toate condițiile cerute unui profet adevărat. Scrierile lui Ellen White devin tot mai prețioase, pentru că timpul confirmă veracitatea lor. Cele petrecute în America ar trebui să ne inspire încredere în descoperirile Spiritului Profetic, să ne determine să-l studiem cu atenție și cu sârguință și să ne trezească. Avem motive temeinice să gândim așa. Citatele de mai jos sunt relevante.

„Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului care se împlinesc cu repeziune declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu este retras treptat, dar sigur de pe pământ. Plăgi și judecăți deja cad peste disprețuitoarii harului lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe apă, starea agitată a societății, alarmele de război sunt de rău augur. Ele anunță

evenimente, în curs de apropiere, de cea mai mare însemnătate.

Instrumentele răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se fortifică pentru ultima și marea criză. În curând, urmează să aibă loc mari schimbări în lumea noastră și mișcările finale vor fi repezi.

Starea de lucruri din lume arată că înaintea noastră se află vremuri tulburi. Ziarele sunt pline de semne cu privire la un conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri îndrăznețe sunt ceva frecvent. Grevele sunt obișnuite. Hoții și omoruri sunt comise pretutindeni. Oamenii poseđați de demoni iau viața bărbaților, femeilor și copiilor mici. Ei au ajuns să-și piardă mintea din cauza viciului și predomină tot felul de rele" (*Mărturii*, vol. 9, pag. 11).

Un comentator al știrilor recente spunea, între altele, că lumea noastră nu va mai fi ceea ce a fost până acum. Securitatea țărilor va afecta libertatea de a călători? Dacă lumea nu va mai fi ceea ce a fost, atunci noi, așteptătorii revenirii, vom rămâne mai departe „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”? Sau vom căuta remedii – „aur... haine albe... doftorie pentru ochi?” (Apoc. 3,17. 18). Câteva întrebări se impun:

Nu cumva evenimentele recente vor influența grăbirea pasului spre încheierea istoriei lumii? Vor deschide ele calea evanghelizării în societatea secularizată și poate în teritoriul cuprins între paralelele 10/40? Sau vor aduce restricții libertății și drepturilor omului? Cum va răspunde biserica acestor provocări? Va fi solicitată intervenția îngerilor în menținerea păcii (vezi Apoc. 7,1-3) sau sigilarea este gata să se încheie? Va intra în actualitate declarația: „Neamurile se mânișeră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apoc. 11,18)? Desigur că se potrivește și mai mult solia: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele

Șapte perspective

William Johnsson

La două zile după ziua terorii [11 septembrie], mă simt încă paralizat de șoc. Șapte aspecte ale acestor evenimente tragice îmi persistă în minte:

1. *Prioritățile*: Ne aflăm în plină activitate în Comitetul Administrativ al Conferinței Generale, când buletinele de știri succesive au ajuns la noi. Pe măsură ce evenimentele s-au desfășurat într-o groază suprarrealistă, strategiile și bugetele au apărut imediat ca fiind lipsite de importanță. Viața și moartea, mântuirea, veșnicia – aici sunt temelile existenței. Nimic altceva – investiție, bani, faimă – nu contează.

2. *Răul și harul*: În concepere și în executare, actele terorii au fost însoțite de un amestec de lumină și întuneric. Am văzut răul în caracterul lui cel mai oribil, rău care concentrează inteligență, instruire și planuire meticuloasă în scopul distrugerii maxime a vieții omenești. Dar lumina a strălucit în întuneric. Pompieri și polițiști curajoși au plătit prețul suprem ca să-i ajute pe alții. Unii oameni au ajutat persoane complet străine să scape. Valuri de voluntari au venit la New York ca să ajute.

3. *Dumnezeu și orașul New York*: Suntem sunați la birou și ni se pun întrebări referitoare la anunțurile profetice făcute de Ellen White cu privire la distrugerea unor clădiri înalte din New York. Într-adevăr, Ellen White a spus că astfel de evenimente vor avea loc (vezi *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, pag. 11-13; *Maranatha*, pag. 175), dar în contextul nimicirii generale, exact înainte de revenirea Domnului Isus. Ellen White și-a exprimat clar vederile despre New York în declarații ca aceasta: „Dar eu nu am nici o lumină specială cu privire la ceea ce va veni asupra orașului New York; știu doar că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin puterea lui Dumnezeu, care întoarce și răstoarnă” (*Life Sketches*, pag. 412).

4. *Libertatea*: Teroriștii au acționat irațional; noi trebuie să evităm să reacționăm irațional. Ca urmași ai lui Isus, noi trebuie să ne împotrivim tendințelor de a scoate în evidență oameni care arată altfel sau se închină altfel. Scopul îl constituie libertatea – a lor și a noastră.

5. *Ne stau în față zile de necaz*: Simțim în noi că 11 septembrie 2001 marchează un punct de cotitură. Lucrurile nu se vor întoarce la ce au fost. Ceea ce n-am făcut în zile relativ favorabile va trebui să fie făcut în împrejurări grele. Prezentul este mai puțin sigur; viitorul este nesigur.

6. *Lucrarea va fi îndeplinită*: Iudeilor care întâmpinau dificultăți enorme în reconstruirea Ierusalimului, Domnul le-a promis că „pietele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare” (Dan. 9,25). Și lucrarea lui Dumnezeu din timpul sfârșitului – Evanghelia dusă în lumea întreagă – va fi terminată. Pentru că El este Domnul bisericii, nici o dificultate nu o va putea opri.

7. *Instrumente ale speranței și ale mântuirii*: Prin cuvânt și prin faptă, poporul lui Dumnezeu trebuie să vestească Evanghelia veșnică oricărui om de sub cer (Apoc. 14,6.7). El ne invită să ne bizuim pe El, să fim tari în credință și calmi în furtună. El promite că, indiferent de ceea ce cade sau stă în picioare, „harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Cor. 12,9).

William Johnsson este redactorul revistei Adventist Review. Adventist Review, 4 octombrie 2001

întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom. 13,12).

Acestea și alte întrebări cer răspuns, iar timpul va aduce răspunsul potrivit. Profețiile sunt înțelese mai bine după împlinirea lor. Solia actu-

ală a adevărului prezent este: „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24,44).

J. Maurer Vulvară, pastor pensionar, a scris acest articol din Stuttgart, Germania.

Satu Mare și Sighet – Dezbateri pe tema libertății religioase

În cadrul programului de promovare a libertății și drepturilor religioase, Asociația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase „Conștiință și Libertate” în colaborare cu Consiliul Județean Satu Mare a organizat miercuri, 10 octombrie 2001, seminarul cu tema: Libertatea religioasă și integrarea europeană. Seminarul s-a desfășurat în sala de ședințe a Consiliului Județean. Un seminar cu aceeași temă a fost organizat și la Sighet joi, 11 octombrie 2001, în sala de ședințe a Primăriei, în colaborare cu Primăria Sighet.

La aceste manifestări au participat reprezentanți ai Prefecturii, ai Consiliului Județean, ai primăriilor, inspectoratelor pentru cultură și culte, inspectoratelor de poliție, ai armatei, jandarmeriei, inspectoratului de învățământ, ai justiției, profesori și directori de liceu și de la instituții de învățământ superior, precum și reprezentanți ai tuturor cultelor recunoscute din localitățile respective. Reprezentanții presei au participat, de asemenea, la dezbateri, iar evenimentele au fost bine mediatizate.

Din partea Asociației Internaționale pentru Apărarea Libertății Religioase, secretarul general, dl Maurice Verfaillie, vorbind despre „Integrarea europeană și drepturile religioase”, a arătat aspectele în care țările candidate la integrare europeană trebuie să-și armonizeze legislația privitoare la libertate religioasă cu dreptul comunitar. Vicepreședintele Consiliului Județean Satu Mare a subliniat importanța aplicării reglementărilor referitoare la drepturile omului și în special la drepturile religioase.

Profesorul dr. Constantin Cuciuc, cercetător, conducătorul Cabinetului de Sociologie a Religieiilor al Institutului de Sociologie din Academia Română și director în Ministerul Culturii și Cultelor, prezentând situația libertății religioase din România, a arătat că în țara noastră nivelul de libertate religioasă este destul de bun, dar s-a referit și la diferite aspecte de încălcare a libertății religioase datorate fie necunoașterii legilor, fie unor abuzuri din partea unor clerici. El a arătat că manifestările de intoleranță nu au un caracter generalizat.

Vorbind despre contribuția cultelor religioase la promovarea armoniei sociale, Viorel Dima, secretarul general al Asociației „Conștiință și Libertate”, a scos în evidență necesitatea dialogului interconfesional și contribuția pe care cultele religioase o pot aduce la dezvoltarea societății românești. El a spus că bisericile ar trebui să-i ajute pe enoriașii lor să învețe morală în afaceri, în relațiile sociale, concluzionând că, dacă cei 99% de credincioși din populația țării s-ar purta ca atare, țara ar renaște foarte rapid.

Biroul de Presă al Asociației Conștiință și Libertate

Libertatea Religioasă – Formare de lideri

În perioada 12-15 octombrie 2001, Departamentul Libertate Religioasă și Afaceri Publice al Uniunii de Conferințe a organizat, în campusul de la Stupini, Brașov, un Seminar de Formare de Lideri de Libertate Religioasă, la care au participat peste 70 de pastori și membri ai bisericii din toată țara. Duminică și luni au participat și unii președinți și trezoreri de la conferințe.

Maurice Verfaillie, directorul Departamentului Libertate Religioasă la Diviziunea Euro-Africa, a vorbit despre libertatea de conștiință reflectată în Biblie, evoluția percepției pluralismului religios și mișcarea împotriva sectelor din Franța și impactul acestei mișcări pe plan internațional, precum și despre noua Europă și condițiile de aderare la Uniunea Europeană a țărilor candidate, cu referire la libertatea religioasă.

Mitchell Tyner, conducătorul departamentului juridic de la Conferința Generală, a vorbit despre: semnificația libertății religioase, problemele specifice cu care ne confruntăm și modul lor de rezolvare, de ce avem nevoie de libertate religioasă, situația libertății religioase în diferite țări, lobby ca mijloc de influențare.

Situația libertății religioase din România a fost prezentată de către prof. dr. Constantin Cuciuc. Directorul Departamentului Libertate Religioasă și Afaceri Publice, Viorel Dima, a prezentat legislația națională și cea internațională cu privire la libertatea religioasă.

John Graz, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Afaceri Publice de la Conferința Generală, a prezentat Raportul Mondial asupra Libertății Religioase și Evenimentelor Internaționale. Luni, 15 octombrie, el a vorbit despre diplomația adventistă – în ce constă, de ce este necesară și ce rezultate are, precum și despre relațiile interbisericești. Președintele uniunii, pastorul Adrian Bocăneanu, a ținut predica de Sâmbătă la prânz.

Viorel Dima, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Afaceri Publice al Uniunii de Conferințe

Info AZS – Buletinul informativ al Uniunii de Conferințe. Începând cu luna septembrie, Departamentul Comunicații al Uniunii a reluat publicarea buletinului informativ, săptămânal prin e-mail și lunar în formă scrisă. Toți cei care doresc să primească Info AZS pot solicita aceasta la adresa comunicatii@azs.ro sau la adresa poștală: Uniunea de Conferințe – Departamentul Comunicații, sat Pipera, comuna Voluntari, Ilfov, str. Erou Iancu Nicolae 38-38A, cod 72900, Of. Poștal 30. Toate comunitățile vor primi forma scrisă a acestui buletin.

Departamentul Comunicații al Uniunii

Manual de teologie adventistă. *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Manual de teologie adventistă) completează seria de comentarii biblice adventiste, fiind al doispzezecelea volum. Poate fi cumpărat de la uniune sau de la conferințe; prețul unui exemplar este de 13 dolari sau echivalentul în lei la cursul zilei.

Un nou secretar la Conferința Moldova. Cu puțin timp în urmă, fratele Gabriel Ban, secretar al Conferinței Moldova, a fost numit capelan al Institutului Teologic Adventist – Cernica, poziție vacantă, deoarece a fost acceptată solicitarea comunității române Melrose-Chicago pentru fratele Titus Năftănăilă ca pastor. Fratele Sergiu Gavril, pastor ajutor în districtul Milișăuți și membru în comitetul executiv al Conferinței Moldova, a fost ales ca secretar al conferinței. De asemenea, fratele Eugen Profir a fost ales ca membru în comitetul executiv din partea pastorilor.

Buletinul președintelui uniunii, 4 octombrie 2001

Un nou record mondial pentru cea mai lungă predică. Un vicar anglican din Lancashire, Anglia, a rostit o predică de 28 de ore și 45 de minute, doborând recordul mondial pentru cea mai lungă predică nescrisă.

Chris Sterry, în vârstă de 46 de ani, și-a început predica maraton pe 29 iunie. Nu i s-a permis să se repete, să spună lucruri lipsite de sens ori să se oprească pentru mai mult de 10 secunde, dar i s-a permis să ia o pauză de 15 minute la un interval de opt ore. Sterry, fost conferențiar de Vechiul Testament, a luat primle patru cărți ale Bibliiei ca text pentru predica lui.

Predica lui Sterry a fost transmisă în direct din 15 în 15 minute, pe CNN, de-a lungul zilei de 30 iunie. El spune că a întreprins această acțiune dificilă ca un efort de strângere de fonduri pentru biserica lui.

Știrile nu precizează dacă vreunul dintre enoriașii lui a urmărit de asemenea predica pe toată durata ei.

ANN Bulletin, 10 iulie 2001

Biserica există pentru
a-i conduce pe oameni la Mântuitorul. Aceasta este misiunea ei de la
care nu trebuie să o abată nimeni și nimic. În numărul de față al *Curierului*,
ideea de misiune ocupă un loc central; ea se găsește în
majoritatea materialelor pe care le conține.

Recomandăm în special articolele scrise de remarcabilii evangheliști: Mark
Finley „Secularismul: atunci și acum” și Alejandro Bullon
„Evanghelizarea în orașele mari”, precum și articolul
„Misiunea Bisericii într-o lume muribundă”, în care președintele Conferinței
Generale, Jan Paulsen, ne prezintă conceptul de misiune a bisericii într-o
înțelegere largă și cuprinzătoare.

Același gând este subliniat și în cântecul mobilizator „Când Dumnezeu te
cheamă”, pe care îl publicăm pentru a fi învățat, cântat și trăit.
Numărul următor al revistei va cuprinde, pe lângă alte materiale, o retrospectivă
și o perspectivă a activității conferințelor și departamentelor
uniunii, pentru anul 2001 și, respectiv,
2002.

